

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

6. září 2013*

„Hospodářská soutěž — Správní řízení — Rozhodnutí, kterým se nařizuje provedení kontroly — Kontrolní pravomoc Komise — Právo na obhajobu — Přiměřenost — Povinnost uvést odůvodnění“

Ve spojených věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11,

Deutsche Bahn AG, se sídlem v Berlíně (Německo),

DB Mobility Logistics AG, se sídlem v Berlíně,

DB Energie GmbH, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo),

DB Netz AG, se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem,

DB Schenker Rail GmbH, se sídlem v Mainz (Německo),

DB Schenker Rail Deutschland AG, se sídlem v Mainz,

Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS), se sídlem v Bodenheim (Německo),

zastoupené W. Deselaersem, O. Mrossem a J. Brücknerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Malferrarim, N. von Lingenem a R. Sauerem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Španělským královstvím, zastoupeným původně, ve věcech T-289/11 a T-290/11, M. Muñozem Pérezem, poté, ve věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11, S. Centeno Huerta, abogados del Estado,

Radou Evropské unie, zastoupenou M. Simm a F. Florindem Gijónem, jako zmocněnci,

a

* Jednací jazyk: němčina.

Kontrolním úřadem Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), zastoupeným X. A. Lewisem, M. Schneiderem a M. Moustakali, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

jejichž předmětem jsou návrhy na zrušení rozhodnutí Komise C (2011) 1774, ze dne 14. března 2011, C (2011) 2365, ze dne 30. března 2011, a C (2011) 5230, ze dne 14. července 2011, kterými se v souladu s čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 nařizuje provedení kontrol ve společnosti Deutsche Bahn AG, jakož i ve všech jejích dceřiných společnostech (věci COMP/39.678 a COMP/39.731),

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe a M. van der Woude (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. dubna 2013,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Společnosti Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Netz AG, DB Energie GmbH, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS), DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, žalobkyně, jakož i všechny právnické osoby přímo či nepřímo ovládané společností Deutsche Bahn, tvoří mezinárodní podnik, který je činný v odvětví vnitrostátní a mezinárodní přepravy zboží a cestujících, logistiky a poskytování doplňkových služeb v železniční dopravě. Dceřiné společnosti, kterých se týkají tyto věci, jsou přímo či nepřímo 100% vlastněné společností Deutsche Bahn.

První kontrola

První rozhodnutí o kontrole

- 2 Rozhodnutím C (2011) 1774 ze dne 14. března 2011 (věci COMP/39.678 a COMP/39.731) (dále jen „první rozhodnutí o kontrole“) nařídila Evropská komise společnosti Deutsche Bahn a všem právnickým osobám, které přímo či nepřímo ovládá, aby se podrobily kontrole na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 1, s.1).
- 3 Článek 1 prvního rozhodnutí o kontrole zní takto:

„Společnost Deutsche Bahn AG, [...], jakož i všechny právnické osoby, které přímo či nepřímo ovládá, včetně DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, jsou povinny podrobit se kontrole týkající se jejich chování, které mohlo porušit článek 102 SFEU a článek 54 Dohody o EHP v odvětví železniční dopravy a poskytování doplňkových služeb v členských státech, ve kterých jsou dotyčné dceřiné společnosti skupiny DB činné v železniční dopravě cestujících a zboží, zejména v Německu. Tato chování se týkají případně neodůvodněného

přednostního zacházení, které společnost DB Energie GmbH poskytuje dalším dceřiným společnostem skupiny DB, zejména ve formě systému slev týkajícího se dodávky elektrické trakční energie, který skupině DB umožňuje narušovat hospodářskou soutěž na navazujících trzích železniční dopravy.

Ke kontrole může dojít ve všech prostorách skupiny Deutsche Bahn AG (zejména v prostorách společností Deutsche Bahn AG, Potsdamer Platz 2, 10785 Berlín, Německo, DB Mobility Logistics AG, Potsdamer Platz 2, 10785 Berlín, Německo, DB Energie GmbH, Pfarrer-Perabo-Platz 2, 60326 Frankfurt nad Mohanem, Německo, DB Schenker Rail GmbH, Rheinstrasse 2, 55116 Mainz, Německo, a DB Schenker Rail Deutschland AG, Rheinstrasse 2, 55116 Mainz, Německo).

Deutsche Bahn AG, jakož i všechny právnické osoby, které přímo či nepřímo ovládá, včetně společností DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, umožní úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí ke kontrole, jakož i úředníkům a osobám zmocněným nebo jmenovaným orgánem pro hospodářskou soutěž dotyčného členského státu, kteří pomáhají výše uvedeným úředníkům a pověřeným osobám, vstupovat do všech prostor, na všechny pozemky a do všech dopravních prostředků během běžných úředních otvíracích hodin. Na žádost výše uvedených úředníků a pověřených osob jim pro účely kontroly předloží účetní knihy a ostatní obchodní záznamy bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, a umožní jim kontrolovat tyto účetní knihy a další záznamy na místě a kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z nich. Umožní jim zapečetění všech podnikatelských prostor a účetních knih nebo záznamů po dobu kontroly a v rozsahu, v němž je to pro kontrolu nezbytné. Na žádost výše uvedených úředníků nebo pověřených osob poskytnou okamžitě na místě vysvětlení skutečností týkajících se předmětu a účelu kontroly a povolí jejich zástupcům nebo zaměstnancům poskytnout taková vysvětlení. Budou souhlasit s tím, že poskytnutá vysvětlení budou nějakým způsobem zaznamenána.“

- 4 V článku 2 prvního rozhodnutí o kontrole Komise upřesňuje, že kontrola může začít dne 29. března 2011. V článku 3 uvedeného rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí o kontrole bude oznámeno společnosti Deutsche Bahn, jakož i všem právnickým osobám, které přímo či nepřímo ovládá, bezprostředně před kontrolou.
- 5 První rozhodnutí o kontrole je odůvodněno takto:

„Komise disponuje údaji, podle kterých měla DB Energie možnost přednostně zacházet s dotyčnými dceřinými společnostmi skupiny DB, které jsou přítomné na trhu železniční přepravy cestujících a zboží v členských státech, ve kterých jsou tyto dceřiné společnosti činné, zejména v Německu, a to prostřednictvím systému slev týkajícího se dodávky elektrické trakční energie. Toto přednostní zacházení může zejména vyplývat ze struktury slev nabízených společnostmi DB Energie a případně není objektivně odůvodněné. Komise disponuje informacemi, které naznačují, že DB Energie mohla již dříve používat podobné systémy slev na dodávky elektrické trakční energie, a to přinejmenším od roku 2002. Dále není vyloučeno, že DB Energie používala tyto systémy slev nebo podobné systémy již před tímto datem. Předpokládá se, že tato obchodní metoda umožňuje dotyčným dceřiným společnostem skupiny DB získat oproti jejich konkurentům výhodu na navazujících trzích železniční dopravy v členských státech, ve kterých jsou tyto dceřiné společnosti skupiny DB činné v železniční přepravě cestujících a zboží, zejména v Německu a že skupina DB může takto narušovat hospodářskou soutěž na těchto trzích. Výše uvedená chování, pokud se prokáží, porušují článek 102 SFEU a článek 54 Dohody o EHP.

Pro Komisi je nezbytné provést kontroly na základě článku 20 nařízení č. 1/2003, aby přezkoumala všechny relevantní skutečnosti týkající se předpokládaných jednání ve vzájemné shodě a obecného kontextu a aby určila přesný stupeň účasti všech dotčených právnických osob.

Rozhodnutí týkající se stanovení cen v rámci skupiny DB se pravděpodobně přijímají na různých úrovních podniku. Je dále pravděpodobné, že lze relevantní důkazy nalézt rovněž v dceřiných společnostech skupiny DB, které mají pravděpodobně prospěch z případně neodůvodněných výhodných cen, což umožňuje narušit hospodářskou soutěž na trzích železniční dopravy. Existují tedy indicie, že důkazy lze najít na každém z míst uvedených v článku 1 tohoto rozhodnutí.

Podle informací, kterými Komise disponuje, byl systém cen používaný dříve společností DB Energie na německých trzích železniční přepravy cestujících a zboží již předmětem sporů v Německu, kterých se účastnily regulační orgány a orgány pro hospodářskou soutěž. Proto dotyčné právnické osoby vědí, že regulační orgány a orgány pro hospodářskou soutěž kontrolují jejich systém sazeb. Navíc Komise v minulosti konstatovala, že jednání skupiny DB v oblasti stanovení cen porušuje článek 102 SFEU, což unijní soudy potvrdily. Dotyčné právnické osoby se tedy mohou snažit zatajit, odcizit nebo zničit důkazy vztahující se k těmto jednáním, aby zabránily tomu, že budou objevena případná protiprávní jednání v oblasti stanovení cen.

Aby se zajistila účinnost kontrol, je zásadní, aby byly provedeny bez předchozího varování právnických osob, které se údajně účastnily protiprávního jednání, a zároveň na více místech.

Za tímto účelem je nezbytné přijmout rozhodnutí v souladu s čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, nařizující provedení kontroly právnických osob.“

Průběh první kontroly

- 6 Dne 29. března 2011 ráno se 32 úředníků Komise objevilo v prostorách žalobkyň v Berlíně (Německo), ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo) a v Mainz (Německo) a oznámili jim první rozhodnutí o kontrole přijaté na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003.
- 7 Žalobkyně kontaktovaly své advokáty, kteří se od prvního dne účastnili kontroly. Nevznesly proti kontrole námitky ani nenapadly nepředložení soudního povolení. Rovněž po oznámení rozhodnutí neodmítly kontrolu na základě čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Komise v důsledku toho v žádném okamžiku nevyužila pomoci orgánů členského státu na základě téhož čl. 20 odst. 6 tohoto nařízení.
- 8 Po doručení prvního rozhodnutí o kontrole zástupci podniku podepsali zápis o doručení. Vydali vyšetřovatelům podnikové organigramy a telefonní seznamy, odpověděli na otázky ohledně totožnosti určitých zaměstnanců, doprovázeli vyšetřovatele do kanceláří takto vytypovaných osob a nevznesli námitky proti prohledání uvedených kanceláří. Spisy v těchto kancelářích se přezkoumaly, někdy v plném rozsahu. Vyšetřovatelé rovněž na základě určitých hesel prohledali elektronické záznamy jako e-mail.
- 9 Mezi ránem dne 29. března 2011 a 31. březnem 2011 okolo 14:00 hod., vyšetřovatelé Komise objevili v prostorách společnosti DB Schenker Rail Deutschland v Mainz záznamy, z nichž lze podle názoru Komise vyvodit existenci dalšího protisoutěžního jednání. Toto protisoutěžní jednání má za cíl diskriminaci konkurentů v oblasti železniční dopravy, a to prostřednictvím infrastruktury spravované žalobkyněmi a určitých souvisejících služeb. Jelikož byl tento záznam jednoznačně spojen s těmito novými podezřeními, byl uchován stranou.
- 10 Komise považovala za nezbytné zahájit šetření ve vztahu ke společnosti DUSS, což vedlo k přijetí druhého rozhodnutí o kontrole.
- 11 První kontrola byla u společností Deutsche Bahn a DB Mobility Logistics v Berlíně ukončena dne 31. března 2011.

Druhá kontrola

Druhé rozhodnutí o kontrole

12 Rozhodnutím C (2011) 2365 ze dne 30. března 2011 (věci COMP/39.678 a COMP/39.731) (dále jen „druhé rozhodnutí o kontrole“) nařídila Komise společnosti Deutsche Bahn a všem právnickým osobám, které přímo či nepřímo ovládá, aby se podrobily kontrole na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003.

13 Článek 1 druhého rozhodnutí o kontrole zní takto:

„Společnost Deutsche Bahn AG, [...], jakož i všechny právní osoby, které přímo či nepřímo ovládá, včetně DB Mobility Logistics AG, DB Netz AG, Deutsche Umschlagengesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, jsou povinny podrobit se kontrole týkající se jejich chování, která mohla porušit článek 102 SFEU a článek 54 Dohody o EHP v odvětví železniční dopravy a poskytování doplňkových služeb v členských státech, ve kterých jsou dotyčné dceřiné společnosti skupiny DB činné v železniční dopravě, a zejména v Německu. Tato chování se týkají případně neodůvodněné diskriminace konkurentů skupiny DB ze strany společnosti Deutsche Umschlagengesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, což by skupině DB umožnilo narušovat hospodářskou soutěž na navazujících trzích železniční dopravy. Ke kontrolám může dojít ve všech prostorách skupiny Deutsche Bahn AG [...]“.

14 V článku 2 druhého rozhodnutí o kontrole Komise upřesňuje, že kontrola může začít dne 30. března 2011. V článku 3 uvedeného rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí o kontrole bude oznámeno společnosti Deutsche Bahn, jakož i všem právnickým osobám, které přímo či nepřímo ovládá, bezprostředně před kontrolou.

15 Druhé rozhodnutí o kontrole je odůvodněno takto:

„Na základě informací, které již má v držení, disponuje Komise údaji, které naznačují, že DUSS by mohla znevýhodňovat konkurenty činné v Německu na trzích železniční dopravy tím, že jim ztěžuje přístup k terminálům DB nebo je diskriminuje, čímž by mohla zneužívat svého dominantního postavení na trhu. To by mohlo zejména vyplývat ze skutečnosti, že DUSS neposkytuje vhodný přístup k terminálům, poskytuje méně účinné služby nebo přístup k terminálům odupřává. Komise disponuje údaji, podle kterých se tyto praktiky uplatňují od roku 2007. Předpokládá, že tato obchodní metoda umožňuje dotyčným dceřiným společnostem skupiny DB získat výhodu oproti jejich konkurentům na navazujících trzích železniční dopravy v členských státech, ve kterých jsou tyto dceřiné společnosti skupiny DB činné v odvětví železniční dopravy, zejména v Německu a že skupina DB může takto narušovat hospodářskou soutěž na těchto trzích. [...]“

Při kontrolách, které byly vedeny dne 29. března 2011 v prostorách skupiny DB ohledně případných protiprávních cenových praktik, byla Komise informována, že důkazy týkající se výše uvedených praktik se nacházejí v držení právnických osob skupiny DB. Dotyčné právní osoby se tedy mohou snažit zatajit, odcizit nebo zničit tyto a jiné důkazy vztahující se k těmto praktikám, aby zabránili tomu, že budou objevena případná protiprávní jednání.

Navíc v průběhu výše uvedených kontrol Komise získala informace o existenci důkazů týkajících se případně protisoutěžního jednání spočívajícího ve strategickém využívání infrastruktury spravované společnostmi skupiny DB a v poskytování železničních služeb. Toto údajné jednání se týká zejména přístupu k zařízením údržby a opravy a poskytování souvisejících služeb. Zdá se, že taková jednání mají za cíl zabránit činností vykonávaným konkurenty skupiny DB v odvětví železniční dopravy nebo je narušit.

[...]“

Průběh druhé kontroly

- 16 V průběhu první kontroly oznámila Komise dne 31. března 2011 okolo 14:00 hod. žalobkyním druhé rozhodnutí o kontrole ze dne 30. března 2011.
- 17 Žalobkyně, za účasti svých advokátů, nevznesly proti druhému rozhodnutí o kontrole námitky ani nenapadly nepředložení soudního povolení. Rovněž po oznámení rozhodnutí neodmítly kontrolu na základě čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Komise proto v žádném okamžiku nevyužila pomoci orgánů členského státu na základě téhož čl. 20 odst. 6 tohoto nařízení.
- 18 Druhá kontrola skončila u společnosti DB Schenker Rail Deutschland v Mainz dne 1. dubna 2011.

Třetí kontrola

Třetí rozhodnutí o kontrole

- 19 Rozhodnutím C (2011) 5230 ze dne 14. července 2011 (věci COMP/39.678 a COMP/39.731) (dále jen „třetí rozhodnutí o kontrole“) nařídila Komise společnosti Deutsche Bahn a všem právnickým osobám, které přímo či nepřímo ovládá, aby se podrobily kontrole na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003.
- 20 Článek 1 třetího rozhodnutí o kontrole zní takto:

„Společnost Deutsche Bahn AG, [...], jakož i všechny právní osoby, které přímo či nepřímo ovládá, včetně Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene Strasse (DUSS) mbh, DB Netz AG, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, jsou povinny podrobit se kontrole týkající se jejich jednání, která mohla porušit článek 102 SFEU a článek 54 Dohody o EHP v odvětví železniční dopravy a souvisejících služeb v členských státech, ve kterých jsou příslušné dceřiné společnosti skupiny DB činné v železniční dopravě, zejména v Německu. Tato jednání se týkají případně neodůvodněné diskriminace konkurentů skupiny DB společností Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Strasse (DUSS) mbH, což by skupině DB umožnilo narušovat hospodářskou soutěž na navazujících trzích železniční dopravy a tedy vystavovat konkurenty soutěžní nevýhodě.

Ke kontrolám může dojít ve všech prostorách skupiny Deutsche Bahn AG [...]

- 21 V článku 2 třetího rozhodnutí o kontrole Komise upřesňuje, že kontrola může začít dne 26. července 2011. V článku 3 uvedeného rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí o kontrole bude oznámeno společnosti Deutsche Bahn, jakož i všem právnickým osobám, které přímo či nepřímo ovládá, bezprostředně před kontrolou.
- 22 Třetí rozhodnutí o kontrole je odůvodněno takto:

„– Komise vede šetření týkající se případně protisoutěžního systému strategického využívání infrastruktury spravované společnostmi skupiny DB. Uvedený předpokládaný systém zahrnuje jednání týkající se přístupu k terminálům a tvoření cen terminálů, jakož i jednání týkající se souvisejících služeb. Cílem těchto jednání může být zabránit, zkomplikovat nebo prodražít činnosti konkurentů skupiny DB v oblasti železniční dopravy, pro kterou je nezbytný přístup k dotčené infrastruktuře. V rámci šetření Komise od 29. března do 1. dubna 2011 provedla kontroly v prostorách společností DB AG, DB Mobility Logistics AG, DB Schenker Rail GmbH, DB Schenker Rail DE a DB Energie GmbH.

- Na základě informací, které již má v držení, včetně – ačkoliv nikoliv výlučně – informací získaných během uvedených kontrol, Komise shromáždila nepřímé důkazy svědčící o tom, že by společnost DUSS mohla znevýhodňovat konkurenty na trzích železniční dopravy v Německu tak, že zabrání přístupu k terminálům, zkomplikuje ho nebo ho prodraží, zejména tím, že poskytne nevhodný nebo dražší přístup k terminálům, nabídne méně účinné nebo dražší související služby nebo přístup k terminálům či souvisejícím službám odepře. Taková jednání nemusí být objektivně odůvodněná. Komise disponuje nepřímými důkazy, které umožňují domnívat se, že některá z těchto jednání probíhala přinejmenším od roku 2007. Komise kromě toho ví o dokumentu, ze kterého vyplývá možná „skrytá sleva“ poskytnutá společnostmi DUSS společnosti DB Schenker Rail DE. Podle tohoto dokumentu tato sleva platila v roce 2010. Komise nedisponuje údaji o tom, kdy se tato sleva začala používat.
- Předpokládá se, že dotčené dceřiné společnosti skupiny DB, zejména DB Schenker Rail DE, díky těmto jednáním získávají oproti svým konkurentům soutěžní výhodu na navazujících trzích železniční dopravy v členských státech, ve kterých jsou uvedené dceřiné společnosti skupiny DB činné na trhu železniční dopravy, zejména v Německu a že skupina DB by takto mohla narušovat hospodářskou soutěž na uvedených trzích.“

Průběh třetí kontroly

- 23 Dne 26. července 2011 okolo 9:30 hod. se úředníci Komise objevili v prostorách společnosti DUSS a oznámili žalobkyním třetí rozhodnutí o kontrole přijaté na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003.
- 24 Žalobkyně, za účasti svých advokátů, nevznesly proti třetímu rozhodnutí o kontrole námitky ani nenapadly nepředložení soudního povolení. Rovněž po oznámení rozhodnutí neodmítly kontrolu na základě čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Komise proto v žádném okamžiku nevyužila pomoci orgánů členského státu na základě téhož čl. 20 odst. 6 tohoto nařízení.
- 25 Třetí kontrola skončila dne 29. července 2011.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 26 Návrhy došlymi kanceláři Tribunálu dne 10. června 2011 a 5. října 2011 žalobkyně podaly projednávané žaloby.
- 27 Usneseními ze dne 12. ledna, 31. ledna a 12. března 2012 bylo Radě Evropské unie, Kontrolnímu úřadu ESVO a Španělskému království povoleno vedlejší účastenství ve věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11 na podporu návrhových žádání Komise a Kontrolnímu úřadu ESVO bylo povoleno použití angličtiny v písemné a v ústní části řízení.
- 28 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (čtvrtý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu položil písemné otázky účastníkům řízení, a dvakrát je vyzval, aby mu poskytl určité dokumenty. Účastníci řízení těmto výzvám ve stanovených lhůtách vyhověli.
- 29 Usnesením předsedkyně čtvrtého senátu Tribunálu ze dne 22. ledna 2013 byly věci T-289/11, T-290/11 a T-521/11 spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.
- 30 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 9. dubna 2013.

- 31 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil první, druhé a třetí rozhodnutí Komise o kontrole;
  - podpůrně přijal námitku protiprávnosti čl. 20 odst. 4 až 8 nařízení č. 1/2003;
  - zrušil všechna opatření přijatá v důsledku kontrol, ke kterým došlo na základě prvního, druhého a třetího rozhodnutí o kontrole;
  - uložil Komisi zejména vrátit všechny kopie dokumentů, které byly vyhotoveny v rámci kontrol, pod hrozbou zrušení budoucích rozhodnutí Komise Tribunálem;
  - uložit Komisi náhradu nákladů řízení.
- 32 Komise, podporovaná Španělským královstvím, navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žaloby;
  - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.
- 33 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žaloby v rozsahu, v němž se zakládají na námitce protiprávnosti čl. 20 odst. 4 až 8 nařízení č. 1/2003;
  - rozhodl o nákladech řízení.
- 34 Kontrolní úřad ESVO navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žaloby.

Právní otázky

- 35 Na podporu svých žalob na neplatnost vznáší žalobkyně v podstatě pět žalobních důvodů.
- 36 První dva žalobní důvody vychází zaprvé z porušení základního práva žalobkyň na nedotknutelnost obydlí [článek 7 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. C 83, s. 389) a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“)] tím, že nebylo požádáno o předchozí soudní povolení, a zadruhé z porušení základního práva žalobkyň na účinnou soudní ochranu (článek 47 Listiny základních práv a článek 6 EÚLP) z důvodu neexistence předchozího soudního povolení a úplného soudního přezkumu rozhodnutí o kontrole jak ze skutkového, tak i právního hlediska, a v přiměřené lhůtě.
- 37 Ve fázi repliky žalobkyně po písemné otázce Tribunálu vznesly na podporu prvního žalobního důvodu podpůrně námitku protiprávnosti čl. 20 odst. 4 až 8 nařízení č. 1/2003, pro případ, že by se Tribunál domníval, že uvedené nařízení nevyžaduje předchozí získání soudního povolení.
- 38 Třetí žalobní důvod vychází z porušení práva na obhajobu v rozsahu, v němž se druhá a třetí kontrola zakládaly na informacích získaných protiprávně při první kontrole. Podle žalobkyň Komise při první kontrole úmyslně hledala informace týkající se společnosti DUSS, ačkoliv se tato kontrola týkala pouze dodávek elektrické trakční energie (dále jen „ETE“).

- 39 Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení práva na obhajobu nadměrně širokým popisem předmětu kontrol v článku 1 každého ze třech rozhodnutí o kontrole, zejména pokud jde o povahu dotčených jednání, zeměpisný rozsah trhu, jakož i dobu trvání předpokládaných protiprávních jednání.
- 40 Pátý žalobní důvod, částečně společný všem třem věcem, vychází z porušení zásady proporcionality. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise překročila meze toho, co bylo přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle.
- 41 Komise považuje pět žalobních důvodů vznesených na podporu prvního návrhového žádání za nepřijatelné, nebo v každém případě za neopodstatněné. Považuje druhé, třetí a čtvrté návrhové žádání za nepřijatelné.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení práva na nedotknutelnost obydlí z důvodu neexistence předchozího soudního povolení

- 42 Prvním žalobním důvodem žalobkyně uvádí, že tři rozhodnutí o kontrole byla přijata bez předchozího soudního povolení, což nedodržuje záruky stanovené zásadou nedotknutelnosti obydlí, jak je zakotvena v článku 7 Listiny základních práv a v článku 8 EÚLP.
- 43 Žalobkyně podpůrně ve fázi repliky vznáší námitku protiprávnosti čl. 20 odst. 4 až 8 nařízení č. 1/2003, pro případ, že by se Tribunál domníval, že nařízení č. 1/2003 nevyžaduje přijetí předchozího soudního povolení, a že tedy Komise nemohla podat žádost směřující k získání takového povolení.
- 44 Komise zpochybňuje jak opodstatněnost, tak přípustnost prvního žalobního důvodu a námitky protiprávnosti.

K přípustnosti

- 45 Komise vznáší dvě odlišné námitky nepřijatelnosti.
- 46 Zprvce se Komise, podporovaná Španělským královstvím, domnívá, že první žalobní důvod uplatněný na podporu prvního návrhového žádání směřujícího ke zrušení třech rozhodnutí o kontrole je v podstatě irelevantní a tím nepřijatelný s ohledem na ustálenou judikaturu (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Chemical Ibérica a další v. Komise, 97/87 až 99/87, Recueil, s. 3165, body 40 a 41, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-339/04, Sb. rozh. s. II-521, bod 54). Podle Komise i za předpokladu, že je žalobní důvod žalobkyně opodstatněný, může ovlivňovat jen legalitu průběhu kontroly, a nikoliv legalitu samotného rozhodnutí o kontrole.
- 47 V tomto ohledu je zprvce třeba konstatovat, že Komise ve svých písemnostech nesprávně spojuje irelevantnost žalobního důvodu nebo výtky a jeho přípustnost. Kvalifikace žalobního důvodu či výtka jako irelevantní spočívá totiž v tom, že se má za to, že nemohou ovlivnit řešení sporu bez zkoumání jejich opodstatněnosti. Naopak nepřijatelný žalobní důvod nebo výtka, i když by mohly mít vliv na řešení sporu, nebyly vzneseny za podmínek, které umožňují soudu posoudit jejich opodstatněnost. Proto na rozdíl od tvrzení Komise nevede irelevantnost argumentu v každém případě k jeho nepřijatelnosti.
- 48 Zadruhé argumentace Komise, která dovozuje irelevantnost argumentů žalobkyně, vychází z nesprávného výkladu prvního žalobního důvodu.

- 49 V rozsudcích *Dow Chemical Ibérica a další v. Komise*, bod 46 výše (body 40 a 41), a *France Télécom v. Komise*, bod 44 výše (bod 54), citovaných Komisí na podporu její argumentace, unijní soud připomenul, že legalita aktu musí být dle ustálené judikatury posuzována podle právních a skutkových okolností, které existovaly v době, kdy byl tento akt přijat, a že způsob uplatnění rozhodnutí nařizujícího kontrolu proto nemá vliv na legalitu rozhodnutí nařizujícího kontrolu.
- 50 Prvním žalobním důvodem se naproti tomu žalobkyně domáhají, aby Tribunál určil nový formální požadavek, který ovlivňuje legalitu rozhodnutí o kontrole. V rozsahu, v němž podle slov žalobkyň musí být rozhodnutí o kontrole nezbytně „spojeno“ se získáním povolení nebo jím „doprovázeno“, musí být první žalobní důvod chápán v tom smyslu, že Komise může legálně přijmout pouze rozhodnutí o kontrole, která stanoví předchozí získání soudního povolení.
- 51 Za těchto okolností musí být argumenty Komise zamítnuty, jelikož žalobní důvod žalobkyň není ani irrelevantní ani nepřijatelný.
- 52 Zadruhé, pokud jde o námitku protiprávnosti vznesenou ve fázi repliky, považuje ji Komise, podporovaná Kontrolním úřadem ESVO, za opožděnou ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu.
- 53 Rada se domnívá, že námitka protiprávnosti je přípustná pouze v rozsahu, v němž se týká čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, který je právním základem pro přijetí rozhodnutí o kontrole. Vzhledem k tomu, že čl. 20 odst. 5 tohoto nařízení nemá žádný vztah ke skutkovým okolnostem a žalobkyně formálně neodmítly kontrolu, je námitka protiprávnosti čl. 20 odst. 5 až 8 tohoto nařízení nepřijatelná.
- 54 Žalobkyně zpochybňují opožděnost námitky protiprávnosti, jelikož tato pouze upřesňuje hlavní návrh.
- 55 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že svým prvním žalobním důvodem žalobkyně implicitně zpochybňují legalitu nařízení č. 1/2003, na základě kterého bylo rozhodnutí přijato. Tím, že nařízení č. 1/2003 nestanoví výslovně povinnost Komise získat soudní povolení od Tribunálu nebo vnitrostátního soudu, údajně není v souladu s ustanoveními Listiny základních práv a EÚLP, jak je vykládá Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Proto je třeba mít za to, že námitka protiprávnosti, která byla výslovně vznesena v replice, představuje na rozdíl od tvrzení Komise a Kontrolního úřadu ESVO rozšíření žalobního důvodu, který je implicitně, ale jasně vznesený v žalobě, v bodě 17 repliky. (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 18. listopadu 2004, *Ferriere Nord v. Komise*, T-176/01, Sb. rozh. s. II-3931, bod 136, a citovaná judikatura).
- 56 Nicméně jak správně připomíná Rada, námitka protiprávnosti, která byla vznesena při příležitosti zpochybnění legality rozhodnutí incidenčně na základě článku 277 SFEU, je přípustná jen tehdy, když existuje spojitost mezi sporným aktem a normou, jejíž údajná protiprávnost je namítána. Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 ES není umožnit účastníku řízení zpochybnění použitelnosti jakéhokoliv aktu obecného charakteru ve prospěch jakékoli žaloby, dosah námitky protiprávnosti musí být omezen na to, co je nezbytné pro vyřešení sporu. Z toho vyplývá, že obecný akt, jehož protiprávnost se uplatňuje, musí být přímo nebo nepřímo použitelný ve věci projednávané v rámci žaloby a musí existovat přímá právní souvislost mezi napadeným individuálním rozhodnutím a dotčeným obecným aktem (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 26. října 1993, *Reinarz v. Komise*, T-6/92 a T-52/92, Recueil, s. II-1047, bod 57, a citovaná judikatura).
- 57 V projednávaném případě bylo první, druhé a třetí rozhodnutí o kontrole přijato pouze na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003. Článek 20 odst. 5 tohoto nařízení nesouvisí s tímto sporem a skutečnost, že žalobkyně neodmítly kontrolu, vede k tomu, že je zbytečné využít mechanismus stanovený v odstavcích 6 až 8 článku 20 nařízení č. 1/2003.
- 58 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že námitka protiprávnosti je přípustná jen v rozsahu, v němž se týká čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003.

K věci samé

- 59 Žalobkyně vychází ve svém názoru, že rozhodnutí o kontrole, které není spojeno s předchozím soudním usnesením o povolení nebo jím doprovázeno, porušuje jejich práva stanovená v článku 7 Listiny základních práv, zaprvé z vývoje judikatury ESLP, zejména v rozsudcích Sociétés Colas Est a další v. Francie (ze dne 16. dubna 2002, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 2002-III), Sociétés Canal Plus a další v. Francie (ze dne 21. prosince 2010, stížnost 29408/08) a Sociétés Métallurgique Liotard Frères v. Francie (ze dne 5. května 2011, stížnost 29598/08). ESLP rovněž uvedl, že kontroly bez předchozího soudního povolení jsou nepřiměřené sledovaným cílům.
- 60 Podle žalobkyň je předchozí soudní povolení již nezbytné ve většině členských států, včetně Německa. Zdůrazňují dále, že takové povolení je již nezbytné u prostor uvedených v čl. 21 odst. 3 nařízení č. 1/2003. V současné době Komise v případě kontrol v prostorách podniků posuzuje své počínání sama.
- 61 Zadruhé žalobkyně uvádí, že nezbytnost předložit předchozí soudní povolení nemůže být omezena na případy, kdy podnik odmítne kontrolu ve smyslu čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Domnívají se totiž zaprvé, že k porušení základních práv dochází v okamžiku, kdy úředníci Komise vstoupí do podniku, zadruhé, že podnik neměl při příchodu úředníků Komise ani čas ani prostředky na to, aby ověřil přiměřenost kontroly, zatřetí, že Komise má pravomoc přijmout přímá donucovací opatření, jako je zapečetění místností nebo pokuty, a začtvrté, že možnost odmítnout kontrolu nebo se bránit proti nevhodnému chování úředníků Komise zůstává teoretická s ohledem na riziko pokuty ukládané na základě čl. 23 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1/2003, ke kterému v takovém případě dojde, jak to zaprvé ukazuje řízení, které Komise protiprávně zahájila proti společnosti Sanofi Aventis (dokument Komise s označením MEMO/08/357, ze dne 2. června 2008), aby potrestala dotyčný podnik za to, že chtěl odmítnout kontrolu a zadruhé průběh první kontroly, při které úředníci Komise vyhrožovali poškozením informačního systému žalobkyň, pokud neobdrží hesla k e-mailovým účtům některých zaměstnanců žalobkyň.
- 62 Ve fázi repliky se žalobkyně zaprvé domnívaly, že z judikatury ESLP vyplývá, že pouze situace bezprostředního nebezpečí v trestní oblasti může odůvodnit neexistenci předchozího soudního povolení, a zadruhé, že je nařízení č. 1/2003 protiprávní, protože neumožňuje předchozí získání povolení.
- 63 Komise zpochybňuje všechny argumenty žalobkyň.
- 64 Úvodem je třeba konstatovat, že pro posouzení opodstatněnosti prvního žalobního důvodu je nezbytné přezkoumat v podstatě otázku, zda je systém zavedený nařízením č. 1/2003 v souladu se základními právy. Proto se Tribunál domnívá, že je třeba posoudit opodstatněnost námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž se týká čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, v rámci přezkumu opodstatněnosti prvního žalobního důvodu.
- 65 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že výkon kontrolních pravomocí svěřený Komisi v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 v prostorách podniku představuje zjevný zásah do práva tohoto podniku na respektování jeho soukromého života, obydlí a korespondence. Komise ani vedlejší účastníci v projednávaných věcech toto nezpochybňují. Otázka, která v projednávaném případě vyvstává, je tedy otázka, zda chybějící předchozí soudní povolení vede nezbytně k protiprávnosti správního zásahu a případně, zda systém zavedený nařízením č. 1/2003 nabízí dostatečné záruky ochrany, když neupravuje předchozí soudní povolení.

- 66 ESLP ve své nedávné judikatuře (ESLP, rozsudky Harju v. Finsko ze dne 15. února 2011, stížnost 56716/09, body 40 a 44, a Heino v. Finsko ze dne 15. února 2011, stížnost 56715/09, body 40 a 44), zdůraznil význam přezkumu záruk, který je o to závažnější, že ke kontrolám může dojít bez předchozího soudního povolení. Dále jasně stanovil zásadu, podle které chybějící přechodí soudní povolení může být vyváženo úplným přezkumem, ke kterému dojde po kontrole.
- 67 Je proto třeba konstatovat, že s ohledem na nedávnou judikaturu ESLP nevede chybějící předchozí soudní povolení jako takové k protiprávnosti zásahu ve smyslu článku 8 EÚLP.
- 68 Argumenty žalobkyň, které se snaží relativizovat dosah rozsudků ESLP Heino v. Finsko a Harju v. Finsko, bod 66 výše, nemohou rovněž toto zjištění zpochybnit.
- 69 Podle žalobkyň z těchto rozsudků vyplývá, že pouze situace bezprostředního nebezpečí, s cílem zabránit pokračování v trestném činu, může odůvodnit neexistenci předchozího soudního povolení.
- 70 Je zaprvé třeba podobně jako Komise zdůraznit, že bod 31 rozsudku ESLP Harju v. Finsko, bod 66 výše, o který se žalobkyně opírají, aby prokázaly význam existence bezprostředního nebezpečí, se nachází v části rozsudku, která shrnuje argumentaci žalované, a nikoliv v části rozsudku, která obsahuje posouzení ESLP. Z druhého je třeba konstatovat, že posouzení ESLP se v rozporu s tvrzením žalobkyň vůbec nezakládá na existenci bezprostředního nebezpečí. Existence bezprostředního nebezpečí kromě toho není rozhodujícím prvkem ani v rozsudcích ESLP Mastepan v. Rusko (ze dne 14. ledna 2012, stížnost 3708/03), a Varga v. Rumunsko (ze dne 1. dubna 2008, stížnost 73957/01). Konečně jak právem zdůrazňuje Komise, skutečnost, že rozsudky ESLP Harju v. Finsko a Heino v. Finsko, bod 66 výše, spadají do oblasti trestního práva, posiluje jejich relevanci pro projednávané věci.
- 71 Argumenty žalobkyň směřující k prokázání, že je řešení přijaté v rozsudku ESLP, Sociétés Colas Est a další v. Francie, bod 59 výše, zcela použitelné v projednávaném případě, rovněž nemohou obstát.
- 72 Z toho rozsudku, zejména z bodu 49, totiž vyplývá, že neexistence předchozího soudního povolení je jen jedním z prvků, které ESLP zohlednil, když dospěl k závěru, že došlo k porušení článku 8 EÚLP. Zejména ESLP zohlednil rozsah pravomocí příslušného orgánu, okolnosti zásahu a skutečnost, že systém v dané době stanovil pouze omezený počet záruk. Tato situace se liší od situace v unijním právu (viz body 74 až 99 níže).
- 73 Přestože neexistence předchozího soudního povolení nemůže v rozporu s tvrzením žalobkyň vést jako taková k protiprávnosti zásahu, je třeba přezkoumat, zda systém zavedený nařízením č. 1/2003, zejména čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 a způsob, jakým byl proveden přijetím třech rozhodnutí o kontrole, vykazuje vhodné a dostatečné záruky odpovídající dostatečně striktnímu usměrnění pravomocí Komise. ESLP totiž neustále připomíná, že přijatelný stupeň ochrany proti zásahům porušujícím článek 8 EÚLP vyžaduje právní rámec a striktní meze (ESLP, rozsudky Harju v. Finsko, bod 66 výše, bod 39; Heino v. Finsko, bod 66 výše, bod 40; Varga v. Rumunsko, bod 70 výše, bod 70, a Sociétés Canal Plus a další v. Francie, bod 59 výše, bod 54).
- 74 V tomto ohledu je třeba uvést existenci pěti kategorií záruk, týkajících se zaprvé odůvodnění rozhodnutí o kontrole, zadruhé omezení uložených Komisi v průběhu kontrol, zatřetí skutečnosti, že Komise nemůže kontrolu vnutit silou, začtvrté zásahu vnitrostátních orgánů a zapáté existence opravných prostředků *a posteriori*.
- 75 Zaprvé pokud jde o odůvodnění rozhodnutí o kontrole, z judikatury vyplývá, že cílem odůvodnění tohoto rozhodnutí je prokázat, že zamýšlená kontrola v dotyčných podnicích je odůvodněná (viz rozsudek France Télécom v. Komise, bod 44 výše, bod 57, a citovaná judikatura). Dále toto rozhodnutí musí dodržovat ustanovení čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003. Rozhodnutí tak musí uvést předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 tohoto nařízení a právo na

přezkoumání tohoto rozhodnutí Soudním dvorem. Z judikatury vyplývá, že odůvodnění musí rovněž uvádět předpoklady a domněnky, které chce Komise ověřit (rozsudek Tribunálu ze dne 12. července 2007, CB v. Komise, T-266/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 36 a 37).

- 76 Stejně tak Komise nemusí ani provést přesnou právní kvalifikaci předpokládaných protiprávních jednání, ani seznámit podnik se všemi informacemi, které má k dispozici, ani uvést dobu, během níž k předpokládaným protiprávním jednáním docházelo (rozsudek France Télécom v. Komise, bod 44 výše, bod 58).
- 77 Nicméně, aby bylo zajištěno, že podnik bude moci využít své právo odmítnout kontrolu, musí rozhodnutí o kontrole kromě formálních náležitostí uvedených v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 popisovat charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu předpokládaných omezení hospodářské soutěže, jakož i odvětví, kterých se týká údajné protiprávní jednání, které je vyšetřováno, vysvětlí způsob, jak se podnik údajně účastnil protiprávního jednání, a uvede předmět vyšetřování a skutečnosti, které mají být ověřeny (viz rozsudek France Télécom v. Komise, bod 44 výše, bod 59, a citovaná judikatura).
- 78 Přezkum odůvodnění rozhodnutí umožňuje soudu dohlížet na dodržení zásady ochrany proti svévolným a nepřiměřeným zásahům a dodržení práva na obhajobu (rozsudek France Télécom v. Komise, bod 44 výše, bod 57), a zároveň mít na mysli nezbytnost zachovat určitý rozhodovací prostor Komise, bez kterého by byla ustanovení nařízení č. 1/2003 zbavena veškerého užitečného účinku (usnesení Soudního dvora ze dne 17. listopadu 2005, Minoan lines v. Komise, C-121/04 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 36).
- 79 Zadruhé jsou Komisi v průběhu kontroly uložena omezení.
- 80 Z šetření Komise jsou zaprvé vyloučeny zejména dokumenty nesouvisející s obchodní činností, to znamená s působením podniku na trhu (rozsudky Soudního dvora ze dne 18. května 1982, AM & S Europe v. Komise, 155/79, Recueil, s. 1575, bod 16, a ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, Recueil, s. I-9011, bod 45).
- 81 Zadruhé podniky, jež jsou předmětem kontroly nařízené rozhodnutím o kontrole, mají možnost využít právní pomoc nebo dále možnost zachovat důvěrnost korespondence mezi právními zástupci a klienty, přičemž tato posledně uvedená záruka je vyloučena v případě informací sdílených s právním zástupcem, který je k dotčenému podniku vázán pracovněprávním vztahem (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. září 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, C-550/07 P, Sb. rozh. s. I-8301, body 40 až 44).
- 82 Zatřetí ačkoliv nařízení č. 1/2003 ukládá podniku podléhajícímu kontrole povinnost aktivní spolupráce, Komise nemůže dotyčnému podniku uložit povinnost poskytnout odpovědi, kterými by tento podnik připustil existenci protiprávního jednání, které má Komise prokázat (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. října 1989, Orkem v. Komise, 374/87, Recueil, s. 3283, bod 35). Tato zásada, rozvinutá v rámci použití článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204) se použije rovněž na otázky, které mohou vyšetřovatelé položit v rámci kontroly uskutečněné na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003.
- 83 Začtvrté je třeba uvést existenci vysvětlivek oznamovaných podnikům spolu s rozhodnutími o kontrole. Tyto vysvětlivky určují metodu, kterou se Komise váže při vedení kontroly. Upřesňují tedy užitečný obsah zásady dodržení práva na obhajobu a zásady řádné správy, jak jsou vnímány Komisí.
- 84 Tyto vysvětlivky upřesňují způsob, jakým mají být vedeny určité fáze kontroly. Povinnost uvést jména úředníků zmocněných Komisí nebo příslušným vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž (bod 1), povinnost oznámit rozhodnutí nařizující kontrolu (bod 3), taxativní výčet pravomocí úředníků (bod 4), právo využít služeb advokáta (bod 6), podmínky zaznamenání ústních vysvětlení poskytnutých

zaměstnanci podniku (body 7 a 8), způsoby nahlížení do určitých počítačových záznamů, jejich vyhledávání a kopírování (body 10 a 11), řešení správy pozdějšího prohlížení určitých informací uložených na nosiči informací (body 11 a 12), možnost získat podepsaný soupis kopírovaných položek (bod 12) a podmínky důvěrné správy určitých informací nebo určitých obchodních tajemství po šetření (body 13 a 14), jsou právě skutečnostmi upřesněnými ve výše uvedených vysvětlivkách. Tyto skutečnosti představují rovněž informace užitečné pro podnik, jelikož jeho zástupci musí posoudit rozsah své povinnosti spolupráce.

- 85 Zatřetí Komise v rozporu s tvrzením žalobkyň nedisponuje nadměrnými donucovacími prostředky, které by fakticky znemožnily odmítnutí kontroly na základě čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003.
- 86 Zprvce totiž z ustálené judikatury vyplývá, že úředníci Komise mají při kontrole zejména právo na předložení dokumentů, které požadují, na vstup do prostor, které určí a na to, aby jim byl ukázán obsah movitostí, které určí. Naopak si nemohou vynutit přístup do prostor nebo movitostí či přinutit zaměstnance podniku, aby jim poskytli takový přístup, ani provést prohlídky bez povolení odpovědným osob podniku (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, Recueil, s. 2859, bod 31).
- 87 Zadruhé soubor pravidel, která upravují jednak odůvodnění rozhodnutí o kontrole (viz body 75 až 78 výše) a jednak průběh kontrol (viz body 79 až 84 výše), umožňuje podnikům účinně využít jejich právo odmítnout kontrolu v souladu s čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003, a to při příchodu vyšetřovatelů, v okamžiku oznámení rozhodnutí o kontrole nebo v jakémkoliv jiném okamžiku v průběhu kontroly.
- 88 V tomto ohledu je třeba uvést možnost zástupců podniků dotčených kontrolami zanést do protokolu všechna údajná pochybení, ke kterým došlo v průběhu kontroly, nebo jakoukoliv výtku, kterou by mohli mít, aniž by nicméně formálně odmítli kontrolu ve smyslu čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003, jakož i využít jakýkoliv dostupný prostředek, aby uchovali hmatatelné důkazy uvedených pochybení.
- 89 Zatřetí je třeba připomenout, že Komise musí podniku při příchodu do jeho prostor poskytnout přiměřenou, ale krátkou lhůtu, aby za pomoci svých advokátů přezkoumal rozhodnutí o kontrole. Kromě toho pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého došlo k porušení základních práv v okamžiku, kdy úředníci Komise pronikli do podniku, Tribunál se stejně jako Komise domnívá, že kontrola v žádném případě nezačíná před oznámením rozhodnutí o kontrole a že pouhá skutečnost proniknutí do podniku s cílem oznámit rozhodnutí nepředstavuje porušení základního práva. Dále musí Komise v průběhu kontroly rovněž poskytnout podniku krátkou lhůtu, aby konzultoval své advokáty předtím, než se vyhotoví kopie, dojde k zapečetění nebo k žádostem o ústní vysvětlení.
- 90 Začtvrté je v této souvislosti třeba připomenout, že Komise může využít mechanismus sankcí stanovený v článku 23 nařízení č. 1/2003 pouze v případě zjevného maření vyšetřování nebo zneužití práva odmítnout kontrolu. Komise tedy nemůže použít tento mechanismus sankcí jako hrozbu, aby získala povolení podniků, které překračuje striktní meze jejich povinnosti spolupráce. V tomto ohledu je třeba připomenout, že každé rozhodnutí přijaté na základě článku 23 nařízení č. 1/2003 může být předmětem přezkumu unijním soudem.
- 91 Začtvrté pokud jde o záruky nabízené postupem při odmítnutí kontroly stanoveným v čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003, je třeba konstatovat, že Komise je povinna využít pomoci vnitrostátních orgánů státu, na jehož území musí být kontrola provedena. Tento postup spouští kontrolní, případně soudní mechanismy, dotyčného členského státu.

- 92 Jestliže je požadována pomoc příslušného vnitrostátního orgánu, musí dotyčný členský stát zajistit, aby činnost Komise byla účinná a současně dodržovat různé obecné zásady unijního práva, zejména ochranu fyzických a právnických osob proti svévolným a nepřiměřeným zásahům veřejné moci do soukromé sféry (rozsudky Hoechst v. Komise, bod 86 výše, bod 33, a Roquette Frères, bod 80 výše, bod 35).
- 93 Příslušnému vnitrostátnímu orgánu, ať již soudnímu či nikoliv, náleží přezkoumávat, zda zamýšlená donucující opatření nejsou svévolná nebo nepřiměřená vzhledem k předmětu šetření. Komise musí zajistit, aby dotyčný vnitrostátní orgán měl k dispozici všechny informace nezbytné k náležitému provedení tohoto přezkumu a zajistit dodržování vnitrostátních předpisů při provádění donucujících opatření (rozsudky Hoechst v. Komise, bod 86 výše, bod 34 a 35, a Roquette Frères, bod 80 výše, body 36 a 37).
- 94 Je třeba doplnit, jak to správně poznamenává Komise, že vnitrostátní soud příslušný k povolení donucovacích opatření může předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Dále články 95 a 105 jednacího řádu Soudního dvora umožňují vnitrostátnímu soudu předložit předběžnou otázku ve zrychleném řízení a anonymně. Konečně vnitrostátní soud se může za určitých podmínek rozhodnout přerušit řízení o udělení povolení do okamžiku, kdy na předběžnou otázku obdrží odpověď Soudního dvora (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1995, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft a další, C-465/93, Recueil, s. I-3761, bod 23).
- 95 Zapáté ohraničení zásahu, jakým je kontrola, spočívá rovněž v následném přezkumu legality rozhodnutí nařizujícího kontrolu unijním soudem.
- 96 V tomto ohledu čl. 20 odst. 8 poslední věta nařízení č. 1/2003 stanoví:
„Zákonnost rozhodnutí Komise může přezkoumat pouze Soudní dvůr.“
- 97 Jak vyplývá z bodu 66 výše, existence následného úplného soudního přezkumu je zvláště významná, protože může zhojit neexistenci předchozího soudního povolení. V projednávaném případě přezkoumává unijní soud rozhodnutí o kontrole v plném rozsahu, z právního i faktického hlediska (rovněž v tomto ohledu viz bod 112 níže).
- 98 Jak dále správně zdůrazňuje Komise, žalobkyně mohou získat odklad vykonatelnosti rozhodnutí o kontrole tím, že podají současně se žalobou na neplatnost návrh na odklad vykonatelnosti aktu na základě článku 278 SFEU, případně doprovázený žádostí ve smyslu čl. 105 odst. 2 jednacího řádu.
- 99 Konečně čl. 340 druhý pododstavec SFEU nabízí základ pro žalobu znějící na vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie.
- 100 Tribunál má za to, že v projednávaném případě bylo zajištěno všech pět kategorií výše uvedených záruk. Tři rozhodnutí o kontrolách zejména zahrnují prvky stanovené v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003. Komise se postarala o to, aby blíže určila jména osob, kterým byla rozhodnutí určena, důvody, které vedly k podezření na existenci protiprávních jednání, druhy předpokládaných jednání v rozsahu, v němž se mohla jevit jako protisoutěžní, dotčený trh výrobků a služeb, zeměpisný trh, na kterém se měla údajná jednání projevit, vztah mezi těmito předpokládanými jednáními a chováním podniku, kterému jsou určena rozhodnutí, úředníky zmocněné vést kontrolu, prostředky k jejich dispozici a povinnosti příslušných zaměstnanců podniku, den a místo kontroly, sankce v případě maření, možnost a podmínky opravného prostředku. Jak vyplývá z přezkumu čtvrtého žalobního důvodu, je třeba konstatovat, že tyto prvky byly řádně zahrnuty do třech rozhodnutí o kontrole (viz bod 184 níže).

101 Pokud jde o průběh první kontroly a zaprvé argument žalobkyň, podle kterého jeden úředník Komise vyhrožoval poškozením jejich informačního systému, pokud mu nedají hesla k e-mailovým účtům některých spolupracovníků, je třeba konstatovat kromě skutečnosti, že Komise napadla toto tvrzení, že advokáti žalobkyň formálně nezaznamenali tento údajný incident, takže není dostupný žádný důkaz, který by ho mohl prokázat. Dále žalobkyně nezpochybnilly verzi Komise v žalobní odpovědi, podle které žalobkyně i přes příkazy blokovaly přístup k počítačům a e-mailovým účtům po zvláště dlouhou dobu, až do druhého dne kontroly, aniž se Komise obrátila na vnitrostátní orgány za účelem provedení donucovacích opatření. Zadruhé pokud jde o věc Sanofi Aventis, ze skutečností ze spisu a zejména z dokumentu Komise s označením MEMO/08/357 ze dne 2. června 2008, vyplývá, že Komise nezamýšlela sankcionovat samotnou skutečnost obecného odmítnutí kontroly, ale skutečnost, že v tomto konkrétním případě bylo odmítnuto, aby Komise kopírovala určité dokumenty. Řízení bylo kromě toho odloženo.

102 S ohledem na úvahy formulované v bodech 65 až 101 výše, je třeba zamítnout první žalobní důvod a námitku protiprávnosti v rozsahu, v němž se týká čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, jako neopodstatněné.

Ke druhému žalobnímu důvodu, který se týká porušení práva na účinnou soudní ochranu

103 Žalobkyně se opírají hlavně o rozsudky ESLP Société Métallurgique Liotard Frères v. Francie a Société Canal Plus a další v. Francie, bod 59 výše, aby uvedly, že měly mít možnost využít prostředek nápravy z právního a faktického hlediska ve smyslu článku 47 Listiny základních práv a čl. 6 odst. 1 EÚLP, a to před zásahem, kterým je kontrola.

104 Žalobkyně zejména uvádí, že ani řízení stanovené v čl. 20 odst. 8 nařízení č. 1/2003, které opravňuje příslušný vnitrostátní orgán posoudit, že donucovací opatření, které je vyžadované za účelem vykonání rozhodnutí Komise o kontrole v případě odmítnutí, není svévolné a je přiměřené, ani přezkum unijního soudu, nesplňují podmínky vyplývající z judikatury ESLP.

105 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu žalobkyně upřesnily, že mají zaprvé za to, že čl. 6 odst. 1 EÚLP ukládá Komisi, aby obdržela předchozí soudní povolení, v rámci kterého vnitrostátní soud přezkoumá nezbytnost a proporcionalitu kontroly z právního a faktického hlediska. Zadruhé čl. 6 odst. 1 EÚLP vyžaduje úplný soudní přezkum rozhodnutí o kontrole v přiměřené lhůtě po zahájení kontroly.

106 Komise se zaprvé domnívá, že žalobní důvod žalobkyň je irelevantní, a tedy nepřipustný a zadruhé zpochybňuje výklad rozsudku ESLP Société Métallurgique Liotard Frères v. Francie, bod 59 výše, uvedený žalobkyněmi. Domnívá se, že následný soudní přezkum je dostatečný a že Tribunál může takový přezkum vykonat.

107 Úvodem, pokud jde o přípustnost, v bodě 47 výše již bylo připomenuto, že irelevantnost argumentu v každém případě nemůže vést k jeho nepřipustnosti.

108 Pokud jde o nezbytnost získat předchozí soudní povolení, žalobkyně se tímto žalobním důvodem, stejně jako prvním žalobním důvodem (v tomto ohledu viz body 49 až 51 výše) domáhají toho, aby Tribunál určil nový formální požadavek, který by ovlivnil legalitu rozhodnutí o kontrole. Tento žalobní důvod je třeba chápat v tom smyslu, že přijetí rozhodnutí o kontrole musí být podmíněno získáním předchozího soudního povolení Komisí, které bylo vydáno po úplném soudním přezkumu, jak z faktického tak právního hlediska, ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP. Pokud jde o nezbytnost získat předchozí soudní povolení, nemůže být tedy druhý žalobní důvod považován za irelevantní.

- 109 Pokud jde o argumenty žalobkyň v tomto ohledu, je třeba konstatovat, že výklad rozsudků ESLP *Société Métallurgique Liotard Frères v. Francie a Société Canal Plus a další v. Francie*, bod 59 výše, uvedený žalobkyněmi, je nesprávný.
- 110 Je totiž třeba konstatovat, stejně jako to udělala Komise, že z těchto rozsudků vyplývá, že se týkají intenzity přezkumu, a nikoliv okamžiku, kdy je proveden. Tento přezkum se musí vztahovat na všechny skutkové a právní okolnosti a umožnit vhodnou nápravu v případě, že již došlo k zákroku, který je považován za neoprávněný (ESLP, rozsudek *Société Canal Plus a další v. Francie*, bod 59 výše, bod 36).
- 111 Zadruhé může být rozhodnutí o kontrole předmětem žaloby na základě článku 263 SFEU. Proto nemá chybějící úplný přezkum vykonaný *ex ante* vnitrostátním orgánem, který vydává povolení, v žádném případě vliv, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně. Článek 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 stanoví takové přezkoumání unijním soudem a ukládá, aby se v rozhodnutí nařizujícím podřídit se kontrole v prostorách podniku uvedlo právo na něj. V projednávaném případě Komise dodržela při přijetí, prvního, druhého a třetího rozhodnutí o kontrole tuto formální náležitost a žalobkyně věděly, že mohou podat žalobu umožňující zpochybnit nezbytnost kontroly, jak to dosvědčují projednávané věci.
- 112 Zatřetí nelze vážně zpochybnit, že Tribunál může přezkoumat skutkové okolnosti a nefunguje pouze jako „kasační soud“, jak to tvrdí žalobkyně. Unijní soud rozhodující o žalobě na neplatnost podané na základě článku 263 SFEU proti rozhodnutí o kontrole, vykonává přezkum právního i skutkového stavu a má pravomoc posoudit důkazy a zrušit napadené rozhodnutí. Z judikatury vyplývá, že v rámci přezkumu rozhodnutí o kontrole se unijní soud může ujistit, že existují dostatečně přesvědčivé nepřímé důkazy umožňující nabýt podezření, že dotyčný podnik porušil pravidla hospodářské soutěže (viz rozsudek *Roquette Frère*, bod 80 výše, body 54 a 55, a citovaná judikatura). Z těchto úvah kromě toho vyplývá, že musí být zamítnut druhý argument žalobkyň (viz bod 105 výše), podle kterého údajná neexistence úplného soudního přezkumu rozhodnutí o kontrole po začátku uvedených kontrol porušuje čl. 6 odst. 1 EÚLP.
- 113 Začtvrté je třeba zdůraznit, jak to Komise správně připomíná, že případné zrušení rozhodnutí o kontrole nebo dále konstatování vad při provádění opatření zmocněnými úředníky, vede k tomu, že orgán nemůže použít informace získané v průběhu sporných zákroků pro účely řízení o protiprávním jednání (rozsudek *Roquette Frères*, bod 80 výše, bod 49).
- 114 Je tedy třeba zamítnout druhý žalobní důvod v plném rozsahu jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, který se týká porušení práva žalobkyň na obhajobu s ohledem na vady, kterými byl stížen průběh první kontroly

- 115 Žalobkyně v zásadě tvrdí, že druhé a třetí rozhodnutí o kontrole se zakládají na informacích, které byly získány při první kontrole protiprávně. Komise tak měla při první kontrole úmyslně hledat informace týkající se společnosti DUSS, ačkoliv se tato kontrola týkala pouze dodávek ETE. Komise tím porušila právo žalobkyň na obhajobu.
- 116 Žalobkyně zaprvé uvádí, že Komise systematicky prohledala kancelář pana M., odpovědného „právního poradce“ společnosti DB Schenker Rail Deutschland v Mainz, což tedy zahrnovalo systematický přezkum dokumentů, které neměly zjevně žádný vztah k ETE. Právě v této kanceláři Komise našla zejména určité e-maily týkající se společnosti DUSS, které nemají zjevně žádnou souvislost s předmětem první kontroly a které byly přezkoumány a popsány úředníky V. G. a T. B., přes protesty advokáta M. Úředník V. G. dále přezkoumal řadu dalších dokumentů týkající se společnosti DUSS nacházejících se v téže kanceláři.

- 117 Zadruhé při jejich elektronickém vyhledávání úředníci Komise použili určitá hesla týkající se výslovně společnosti DUSS, a sice „NBS“, „[S.]“, „[T.]“ a „[G.]“. Pokud jde o heslo „[T.]“, žalobkyně zdůrazňují, že jediným zákazníkem společnosti DB Energie pro ETE, a tedy jediným konkurentem skupiny DB je podnik TXL, dceřiná společnost podniku T, který byl předmětem samostatného šetření. Pokud jde o heslo „NBS“, žalobkyně zpochybňují, že úředníci Komise nevěděli o jeho významu, zejména s ohledem na přítomnost pana N., zaměstnance Bundesnetzagentur (dále jen „BNetzA“), který je v dané oblasti odborníkem a nezbytně věděl, že tato zkratka je v tomto odvětví široce používána. Dále je nepravděpodobné, že by úředníci Komise provedli důkladné šetření, aniž by se předem informovali o významu tohoto hesla.
- 118 Zatřetí jeden z úředníků Komise provedl kontrolu archivů společnosti DB Schenker Rail Deutschland v Mainz a pořídil kopii dokumentu nazvaného „Evropská strategie terminálů Stinnes Intermodal ze dne 17. ledna 2006“, který zjevně neměl žádný vztah k předmětu kontroly.
- 119 Začtvrté během kontroly samotní úředníci Komise připustili existenci problému souvisejícího se skutečností, že první rozhodnutí o kontrole neuvádělo chování společnosti DUSS.
- 120 Zapáté žalobkyně tvrdí, že podle písemností obsažených ve spisu, Komise požádala podnik T. několik dní před začátkem první kontroly, aby jí potvrdil, že na své stížnosti ze dne 16. března 2011 nadále trvá, což prokazuje úmysl Komise vyhledat informace, které se týkají společnosti DUSS během první kontroly. Ostatně 32 zaměstnanců Komise bylo o existenci stížnosti uvádějící společnost DUSS informováno bezprostředně před kontrolou. Mimoto to rovněž prokazuje skutečnost, že podnik T. v předmětu svého dopisu ze dne 16. března 2011, týkajícího se spisu společnosti DUSS, výslovně uvedl referenční číslo použité Komisí v rozhodnutí o kontrole EET ze dne 14. března 2011 („COMP 39.678“).
- 121 Zašesté žalobkyně požadují výslech pana M. a pana P. v souladu s čl. 68 odst. 1 jednacího řádu.
- 122 Komise tvrdí, že argumenty žalobkyň jsou irelevantní, a tudíž nepřijatelné, neboť již před první kontrolou měla k dispozici dostatek poznatků pro odůvodnění druhé a třetí kontroly. Pokud jde konkrétně o třetí rozhodnutí o kontrole, zdůrazňuje, že se opírala výlučně o informace, které měla k dispozici před první kontrolou, a informace získané během druhé kontroly. Komise dále odmítá všechny argumenty žalobkyň jako neopodstatněné.
- 123 Pokud jde o argumenty Komise týkající se přípustnosti, na úvod stačí připomenout, že irelevantnost argumentu nemůže vést k jeho nepřijetí (viz bod 47 výše).
- 124 Dále je třeba připomenout, že Soudní dvůr již konstatoval, že informace získané během vyšetřování nelze použít pro jiné účely, než které byly specifikovány v rozhodnutí o kontrole. Účelem tohoto požadavku je chránit jak profesní tajemství, tak i právo podniků na obhajobu. Toto právo by bylo vážně ohroženo, kdyby se Komise mohla dovolávat vůči podniku důkazů, které byly získány během vyšetřování, ale netýkaly by se jeho předmětu nebo účelu (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Benelux v. Komise, 85/87, Recueil, s. 3137, bod 18).
- 125 Nicméně nelze z toho vyvodit, že by Komise nebyla oprávněna zahájit vyšetřovací řízení za účelem ověření správnosti nebo úplnosti informací, se kterými se náhodně seznámila během předcházející kontroly v případě, že tyto informace naznačují existenci chování, která jsou v rozporu s pravidly hospodářské soutěže ve Smlouvě (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek Dow Benelux v. Komise, bod 124 výše, bod 19).
- 126 Vzhledem k tomu, že Komise tyto dokumenty získala opětovně na základě zmocnění nebo rozhodnutí a použila je za účelem, který byl uveden v těchto zmocněních nebo rozhodnutích, dodržela právo na obhajobu podniků, jak vyplývá z článku 20 nařízení č. 1/2003 (viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. dubna 1990, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, bod 476).

- 127 Skutečnost, že Komise získala dokumenty v dané věci poprvé, neposkytuje v tomto ohledu absolutní ochranu proti tomu, aby tyto dokumenty mohly být legálně vyžadovány v jiné věci a použity jako důkaz. V opačném případě by podniky byly během kontroly v první věci motivovány k tomu, aby poskytly všechny dokumenty, které umožňují prokázat jiné protiprávní jednání a ochránit se tak před jakýmkoliv stíháním v tomto ohledu. Takové řešení by šlo nad rámec toho, co je k ochraně profesního tajemství a práva na obhajobu nezbytné, a představovalo by tedy neodůvodněnou překážku plnění povinnosti Komise dohlížet nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže na společném trhu (rozsudek ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 126 výše, bod 477).
- 128 Mimoto je třeba připomenout, že oprávnění Komise provádět šetření by bylo zbaveno účelnosti, kdyby se musela omezit pouze na to, že bude požadovat předložení dokumentů, které mohla předem přesně identifikovat. Takové právo naopak znamená možnost vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známé nebo plně identifikované (rozsudek Hoechst v. Komise, bod 86 výše, bod 27, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. prosince 2003, Ventouris v. Komise, T-59/99, Recueil, s. II-5257, bod 122).
- 129 Právě ve světle těchto dvou zásad je třeba zkoumat argumenty vznesené žalobkyněmi.
- 130 Před provedením tohoto přezkumu je třeba učinit dvě úvodní poznámky. První z těchto poznámek se týká argumentu Komise, podle něhož je třetí žalobní důvod žalobkyně irelevantní, neboť před první kontrolou měla k dispozici dostatečné poznatky pro odůvodnění druhé a třetí kontroly. V tomto ohledu je třeba uvést, že z písemností obsažených ve spise vyplývá, že Komise se opírala také o informace shromážděné během první kontroly.
- 131 I když je třetí rozhodnutí o kontrole v tomto ohledu jasné (bod 7 odůvodnění), druhé rozhodnutí o kontrole jasně nespecifikuje, odkud pocházejí informace, na základě nichž Komise rozhodla (bod 6 odůvodnění).
- 132 Komise v žalobní odpovědi tvrdila, že před první kontrolou měla podezření týkající se možného protisoutěžního jednání ze strany společnosti DUSS. Tribunál v rámci organizačních procesních opatření vyzval Komisi, aby doložila existenci těchto podezření. Komise tedy Tribunálu předložila stížnost podniku T. Ze stížnosti podniku T. vyplývá, že mu společnost DUSS odmítla přístup do terminálu Mnichov-Riem za příznivých podmínek.
- 133 Před první kontrolou měla tudíž Komise k dispozici informace, které mohly vyvolat existenci vážných podezření týkajících se možných protisoutěžních jednání společnosti DUSS.
- 134 Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, tato skutečnost není takové povahy, aby se žalobní důvod žalobkyně stal na jejím základě irelevantním. Na základě skutečnosti, že druhé rozhodnutí o kontrole bylo přijato v průběhu první kontroly, je totiž patrný význam informací shromážděných u této příležitosti pro zahájení druhé kontroly. Vzhledem k tomu, že třetí kontrola byla jednoznačně založena z části na informacích shromážděných během dvou prvních kontrol, jak vyplývá z bodu 7 odůvodnění rozhodnutí o uvedené kontrole, je třeba učinit závěr, že podmínky, za kterých byly informace týkající se společnosti DUSS během první kontroly shromážděny, mohou ovlivnit legalitu druhého a třetího rozhodnutí o kontrole. V důsledku toho je nutně argument Komise týkající se irelevantní povahy třetího žalobního důvodu žalobkyně odmítnout.
- 135 Druhá úvodní poznámka se týká důkazní hodnoty osnovy žalobkyně. V této souvislosti je třeba konstatovat, že tyto osnovy byly sepsány přinejmenším měsíc po skončení první kontroly, s výjimkou osnovy pana U. P. ze dne 4. dubna 2011, jak správně zdůraznila Komise. Nejčastěji citovaná osnova, osnova pana M., byla sepsána dva měsíce poté, co nastaly skutkové okolnosti. Mimoto tvrzení zástupců žalobkyně spočívají v široké míře na odhadech o úmyslech vyšetřovatelů, které nejsou podloženy skutkovými okolnostmi.

136 Je třeba rovněž uvést, že tyto skutkové okolnosti tvoří jediné důkazy, které žalobkyně předložily. Zástupci žalobkyň nikdy kontrolu formálně neodmítli ve smyslu čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003 nebo nenechali zanést do protokolu, který lze přezkoumat v rámci tohoto řízení, jakoukoliv nespokojenost. Je na zástupcích žalobců, aby nechali formálně zanést všechny své výtky v okamžiku, kdy došlo k pochybením, a využili jakéhokoliv prostředku, který mají k dispozici k zachování hmatatelných důkazů (viz bod 88 výše). Tvrzení žalobkyň, podle něhož někteří úředníci ústně během první kontroly potvrdili protiprávní povahu šetření týkajících se společnosti DUSS, tvrzení, které bylo Komisí popřeno, nespočívá tudíž na žádném protokolu sepsaném v daném okamžiku ani na jakémkoliv jiném dokumentu, který mohly žalobkyně vyhotovit, jakmile sporné okolnosti nastaly. V případě neexistence takových formálních důkazů je prokázání existence cíleného vyhledávání mimo předmět prvního rozhodnutí o kontrole nutně obtížnější. Mimoto je třeba poznamenat, že pánové M. a P. jsou autory některých ze sporných osnov, což znamená, že ve spisu Tribunálu jsou již obsaženy jejich popisy okolností, za kterých první kontrola probíhala. Za těchto podmínek se nejeví jejich výslechy, jak požadovaly žalobkyně, jako užitečný.

137 Na úvod je třeba postupně přezkoumat argumenty žalobkyň týkající se zaprvé zevrubného prohledání kanceláře pana M., zadruhé některých sporných dokumentů a klíčových slov a zatřetí jednání Komise před začátkem první kontroly.

K zevrubnému prohledání kanceláře pana M.

138 Žalobkyně tvrdí, že Komise systematicky prohledala kancelář pana M., přičemž toto prohledání zahrnovalo systematický přezkum dokumentů, které nemají zjevně žádný vztah k EET. Právě v této kanceláři Komise našla zejména dva e-maily týkající se společnosti DUSS, které neměly zjevně žádnou souvislost s předmětem kontroly a které byly navzdory protestům pana M. přezkoumány a oznámeny úředníky V. G. a T. B.; úředník V. G. následně v téže kanceláři přezkoumal několik dalších dokumentů týkajících se společnosti DUSS.

139 Na úvod je třeba v této souvislosti zdůraznit, že pokud to okolnosti naznačují, může Komise zevrubně prohledat obsah určitých kanceláří nebo pořadačů, ačkoliv neexistují žádné jasné známky toho, že se tam informace týkající se předmětu kontroly nacházejí. Jak totiž správně zdůrazňuje Komise, omezení se na vstup do prostor nebo přezkum pořadačů, které jasně souvisejí s předmětem šetření, vyvolává riziko, že by Komise neměla možnost najít některé důležité důkazy. Tyto důkazy by mohly být například zatajeny nebo nesprávně označeny.

140 Mimoto souvislost s předmětem šetření nemusí být bez dalšího snadno rozpoznatelná a může se stát, že pouze podrobný přezkum umožní její rozpoznání. Jak zdůrazňuje Komise, vzhledem k tomu, že její úředníci nemají vždy dokonalé technické znalosti všech odvětví dotčených šetření, nejsou vždy schopni okamžitě určit relevanci dokumentu, takže musí provést relativně široké vyhledávání.

141 Pokud jde o kancelář pana M., existovaly v projednávané věci platné důvody pro důkladné vyhledávání. Z písemností ve spise totiž vyplývá, že pan M. byl ředitelem správy, regulace a nákupů společnosti DB Schenker Rail Deutschland a byl odpovědný za nákup služeb. Z tohoto titulu vedl se společností DB Energie jednání o smlouvách o dodávkách EET. Společnost DB Schenker Rail Deutschland náleží společnosti DB Schenker Rail, která je sama, jakožto dceřiná společnost přepravy zboží skupiny DB, jedním z největších zákazníků společnosti DB Energie. Tyto informace, které nebyly žalobkyněmi popřeny, tudíž odůvodňovaly důkladné prohledání kanceláře pana M.

142 V této souvislosti je třeba upřesnit, že první kontrola se konala na třech místech a že k incidentům, které žalobkyně popsaly v bodech 116 až 118 výše, došlo pouze na jednom ze tří míst (Mainz). Ostatně tyto incidenty se týkají pouze jediné kanceláře a tří úředníků z celkového počtu 32 úředníků pověřených Komisí. Dále je nutné konstatovat, že počet sporných dokumentů, a sice jedenáct, se zdá

být velmi nízký s ohledem na celkový počet dotyčných dokumentů, a sice přibližně 1 000 dokumentů, ze kterých byly pořízeny kopie, a ještě mnohem vyšší počet zkoumaných dokumentů. Komise si nakonec odnesla kopii pouze čtyř dokumentů týkajících se společnosti DUSS.

- 143 Za těchto podmínek je třeba odmítnout argumenty žalobkyň týkající se systematického prohledání kanceláře pana M. jako neopodstatněné.

Ke sporným dokumentům a heslům

- 144 Žalobkyně tvrdí, že Komise během první kontroly zkoumala a z části pořídila kopie dokumentů, které zjevně nesouvisí s předmětem kontroly. Dále tvrdí, že úředníci Komise během svého elektronického vyhledávání použili také určitá hesla, která se týkají výlučně společnosti DUSS, a nikoliv EET.

- 145 V této souvislosti je třeba opětovně zdůraznit, že i když z osnovy vyplývá, že zástupci žalobkyň oznámili skutečnost, že některé dokumenty zkoumané Komisí podle nich s předmětem první kontroly nesouvisí, v žádném okamžiku se kontrole nebránili ani nenechali formálně zaznamenat žádnou výtku.

- 146 Zprv, pokud jde o jedenáct sporných dokumentů, tvoří je především dva první e-maily, které byly nalezeny odpoledne 29. března 2011 v kanceláři p. M. Úředníci V. G. a T. B. tyto e-maily poté, co je podrobně posoudili, označili „vlajkou“. Dne 31. března 2011 dopoledne bylo v kanceláři pana M. nalezeno sedm dalších dokumentů, z toho pět e-mailů. Dne 31. března 2011 dopoledne našel jeden z úředníků Komise v archivu společnosti DB Schenker Rail Deutschland v Mainz dokument nadepsaný „Evropská strategie terminálů Stinnes Intermodal ze dne 17. ledna 2006“. Nakonec ve fázi repliky žalobkyně uvedly další e-mail pana M. ze dne 2. listopadu 2006, jehož předmětem byl „pilotní návrh týkající se železniční stanice překládky Mnichov-Riem“.

- 147 Jak vyplývá z písemností účastníků řízení, Komise si odnesla kopii čtyř z těchto jedenácti dokumentů, a sice e-mailu pana L. panu F. ze dne 6. listopadu 2006, jehož předmětem byly „služby řazení vagónů v terminálu Mnichov-Riem“, e-mailu pana S. panu M. ze dne 15. září 2006, jehož předmětem byly „přesuny v železniční stanici překládky Mnichov-Riem“, e-mailu pana M. ze dne 2. listopadu 2006, jehož předmětem byl „pilotní návrh týkající se železniční stanice překládky Mnichov-Riem“ a dokumentu „Evropská strategie terminálů Stinnes Intermodal ze dne 17. ledna 2006“.

- 148 Je třeba tudíž rozlišovat mezi čtyřmi dokumenty, ze kterých byly pořízeny kopie, a sedmi dokumenty, z nichž nebyly pořízeny žádné kopie.

- 149 Pokud jde o dokument „Evropská strategie terminálů Stinnes Intermodal ze dne 17. ledna 2006“, který byl nalezen v archivech v Mainz, úředník Komise tvrdí, že uvedený dokument našel dne 31. března 2011 okolo 12:30 hod. Originál vyňal ze šanonu, aby jeho obsah probral s kolegy. Poté, co z něj pořídil kopii, vrátil originál do šanonu, ve kterém jej našel. Žalobci tuto skutečnost nezpochybnili. Z osnovy pana D. vyplývá, že „[pan] M. se odebral do archivu [...; kde] byl zjevně zahrnutý řadou dokumentů, které tam byly skladovány v různých kartonech a skříních, takže prostě vybral několik kartonů náhodně“. Podle zástupce žalobkyň se jeho výběr týkal „namátkově“ některých dokumentů, což je nesoudržné s tvrzením protiprávního cíleného vyhledávání. Několik dalších prohlášení ohledně osnovy, jak jsou uvedena v seznamu Komise obsaženém v její duplice, směřuje také k potvrzení náhodné povahy vyhledávání úředníků.

- 150 Pokud jde o tři další dokumenty, které byly všechny nalezeny v kanceláři pana M., týkají se terminálu Mnichov-Riem a společnosti DUSS a skutečně témat uvedených ve stížnosti podniku T.

- 151 V této souvislosti bylo především prokázáno, že Komise měla platné důvody k provedení zevrubného šetření v této kanceláři (viz bod 141 výše). Dále je třeba mít za to, že název a obsah dokumentu nejsou nutně rozhodující pro účely určení, zda byl dokument skutečně nalezen náhodně, jak právem zdůraznila Komise. Nakonec žádná skutečnost v osnově nemůže prokázat, že úředníci Komise provedli v rámci tohoto zevrubného šetření cílené vyhledávání těchto tří dokumentů.
- 152 Co se týče sedmi dalších dokumentů, je třeba konstatovat, že na rozdíl do čtyř dokumentů, ze kterých byly pořízeny kopie, neobsahují odkazy na společnost DUSS a terminál Mnichov-Riem. Jedná se hlavně o dokumenty týkající se sestavování vlakových souprav za nediskriminačních podmínek.
- 153 Po provedení analýzy jedenácti sporných dokumentů je třeba za těchto podmínek konstatovat neexistenci skutečností, které by mohly prokázat, dokonce i odůvodnit existenci protiprávního cíleného vyhledávání.
- 154 Zadruhé, pokud jde o hesla použitá úředníky Komise od odpoledne 29. března 2011 do oznámení druhého rozhodnutí o kontrole dne 31. března 2011 okolo 14:00 hod., žalobkyně uvádějí čtyři příklady takových hesel: „NBS“, „[S.]“, „[T.]“ a „[G.]“.
- 155 Z osnovy vyplývá, že úředníci Komise použili během tří dnů na třech místech velké množství hesel. Komise na výzvu Tribunálu předložila seznam hesel, která byla sdělena vyšetřovatelům na začátku první kontroly. Tento seznam obsahuje přibližně 90 hesel. Sporná hesla představují tudíž pouze malý procentní podíl všech použitých hesel. Mimoto je třeba také zdůraznit, že seznam hesel použitých během kontroly se může měnit v závislosti na poznacích získaných během této kontroly.
- 156 Pokud jde o heslo „NBS“, platí, že bylo použito až na konci první kontroly dne 31. března okolo 11:30 hod. Podle Komise úředníci neznali význam tohoto hesla a použili jej v rámci rychlého vyhledávání pouze pro účely prokázání existence spojitosti s EET. V této souvislosti je třeba nejprve zdůraznit, že „NBS“ znamená „Nutzungsbedingungen für Serviceeinrichtungen“, tzn. „Podmínky užívání infrastruktury služeb“. Vzhledem k tomu, že dodávka EET je podmínkou *sine qua non* pro přístup k elektrifikované síti, nelze bez dalšího vyloučit existenci souvislosti s podmínkami užívání infrastruktury služeb. Dále z osnovy paní D. vyplývá, že tato posledně uvedená měla za to, že toto heslo jí neumožní dospět k závěru o neexistenci souvislosti s cenami EET. Nevznesla tedy námitky proti vyhledávání. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se nakonec použití neznámého hesla pro účely ověření z kontextu získaných výsledků, zda souvisí s danou problematikou či nikoliv, nejví v každém případě jako nesoudržné.
- 157 Pokud jde o heslo „S.“, nebylo zpochybněno, že odkazuje na pana S., vedoucího pracovníka společnosti DUSS. Posledně uvedený pracoval před koncem května 2009 ve společnosti DB Schenker Rail, tj. v jedné z dceřiných společností skupiny DB, která byla jedním společností DB Energie potenciálně zvýhodněna. Je tudíž možné, že se šetření vyšetřovatelů, jak tvrdí Komise, týkalo pouze období předcházejícího jeho činnosti.
- 158 Pokud jde o heslo „T.“, vysvětlení Komise je přesvědčivé. Vzhledem ke skutečnosti, že podnik T. je podle Komise konkurentem společnosti Deutsche Bahn, a tudíž spotřebitelem potenciálně diskriminovaným společností DB Energie, bylo vyhledávání informací o tomto podniku v rámci první kontroly legitimní. Tvrzení žalobkyň, podle něhož byl jediným zákazníkem společnosti DB Energie pro EET, a tudíž jediným konkurentem skupiny DB podnik TXL, tj. dceřiná společnost podniku T., který byl ostatně předmětem samostatného šetření, nemůže tento závěr zpochybnit. Podle Komise podal totiž podnik T. také stížnost týkající se EET. Mimoto je zcela možné, že zaměstnanci skupiny DB se u této příležitosti odvolávali spíše na mateřskou společnost než na dceřinou společnost pro účely označení posledně uvedené, což legitimizuje použití hesla „T.“ vyšetřovateli Komise.

- 159 Pokud jde o heslo „[G.]“, odkazuje na pana G. S., odpovědného za infrastrukturu tratí a zařízení společnosti DB Schenker Rail Deutschland. Vyšetřovatelé našli e-mail pocházející z jeho emailové schránky v kanceláři pana M. dne 29. března 2011 odpoledne. Podle osnova pana M. se tento e-mail týkal opatření v oblasti cen za zařízení pro sestavování vlakových souprav. Podle osnova pana S. použili úředníci Komise toto heslo dne 30. března 2011 odpoledne, neboť úředníci již nenalezli e-mail, který byl identifikován předcházejícího dne, což Komise potvrdila. Podle Komise chtěli úředníci, kteří neměli možnost si tento e-mail podrobně prostudovat dne 29. března 2011, určit, zda tento e-mail, který se týkal systému cen, souvisel se systémy cen EET a získat tak informace o oblasti činnosti pana G. S. Výběr tohoto hesla byl tudíž odůvodněný.
- 160 Za těchto okolností musí být argumenty žalobkyň týkající se sporných dokumentů a hesel odmítnuty jako neopodstatněné.

Ohledně jednání Komise před zahájením první kontroly

- 161 Žalobkyně zdůraznily, že podle písemností ve spise Komise několik dní před začátkem první kontroly vyzvala podnik T., aby jí potvrdil, zda na své stížnosti ze dne 16. března 2011 nadále trvá, což prokazuje úmysl Komise vyhledat informace týkající se společnosti DUSS během první kontroly. Ostatně 32 úředníků Komise bylo o existenci stížnosti týkající se společnosti DUSS informováno právě před kontrolou. Mimoto to prokazuje také skutečnost, že v předmětu dopisu ze dne 16. března 2011 týkajícího se spisu společnosti DUSS podnik T. výslovně uvedl referenční číslo použité Komisí v rozhodnutí o kontrole EET ze dne 14. března 2011 (COMP 39.678“).
- 162 Pokud jde nejprve o otázky žalobkyň ohledně skutečnosti, že Komise existenci podezření ve vztahu ke společnosti DUSS svým úředníkům sdělila před prvním rozhodnutím o kontrole, je třeba mít za to, že informování úředníků o obecném kontextu věci bylo legitimní.
- 163 Dále, pokud jde o vztahy mezi podnikem T. a Komisí během měsíců předcházejících kontrole, Komise v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu objasnila, že podnik T. svým dopisem ze dne 26. ledna 2011, a tudíž z vlastní iniciativy požadoval schůzku, aby se informoval o stavu řízení po podání své žádosti z května 2009. Na schůzce konané dne 23. února 2011 Komise upřesnila, že se přednostně zabývala stížností týkající se EET. Zástupce podniku T. tak Komisi oznámil, že jí popřípadě předá informace týkající se společnosti DUSS, což učinil v doplňujícím dopise ze dne 16. března 2011. Za těchto podmínek je nutné konstatovat, že kontakty vytvořené mezi podnikem T. a Komisí v měsících předcházejících začátku první kontroly nemohou prokázat existenci protiprávního cíleného vyhledávání.
- 164 Argumenty žalobkyň týkající se jednání Komise před začátkem první kontroly musejí být odmítnuty jako neopodstatněné
- 165 S ohledem na úvahy formulované v bodech 123 až 164 výše, je třeba třetí žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který se týká popisu předmětu kontrol v prvním, druhém a třetím rozhodnutí o kontrole

- 166 Žalobkyně mají v podstatě za to, že první, druhé a třetí rozhodnutí o kontrole porušují jejich právo na obhajobu z důvodu nadměrně širokého popisu předmětu kontrol s ohledem na poznatky, které jak tvrdila Komise, měla k dispozici zaprvé o dotčených jednáních, což zahrnuje téměř veškerá možná jednání společností DB Energie a DUSS, zadruhé zeměpisného rozsahu trhu, což zahrnuje všechny členské státy, ve kterých vyvíjejí činnost dceřiné společnosti skupiny DB, a zatřetí doby trvání předpokládaných protiprávních jednání, neboť první, druhé a třetí rozhodnutí o kontrole nespécifikují v tomto ohledu žádné omezení.

- 167 Komise všechny argumenty žalobkyň odmítá jako neopodstatněné.
- 168 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 vymezuje podstatné náležitosti, které musí obsahovat rozhodnutí nařizující kontrolu, tím, že Komisi ukládá povinnost stanovit předmět a účel nařízené kontroly, datum, kdy má kontrola začít, a uvést sankce stanovené v člancích 23 a 24 uvedeného nařízení a právo na přezkum takového rozhodnutí unijním soudem.
- 169 Cílem odůvodnění rozhodnutí nařizujících kontrolu je tak prokázat, že zamýšlená kontrola v dotyčných podnicích je odůvodněná, ale i umožnit jim uvědomit si rozsah jejich povinnosti spolupráce při zachování práva těchto podniků na obhajobu (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudky Hoechst v. Komise, bod 86 výše, bod 29, a Roquette Frères, bod 80 výše, bod 47).
- 170 Požadavek, aby Komise uváděla předmět a účel kontroly, představuje totiž základní záruku práva dotyčných podniků na obhajobu, a proto nemůže být rozsah povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí nařizujících kontrolu omezen v závislosti na úvahách o účinnosti šetření. I když v tomto ohledu platí, že Komise nemá povinnost sdělovat osobě, jíž je takové rozhodnutí určeno, všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo, musí naopak co nejpřesněji uvést předpoklady, které zamýšlí ověřit, tedy to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudky Dow Benelux v. Komise, bod 124 výše, bod 10; Hoechst v. Komise, bod 86 výše, bod 41, a Roquette Frères, bod 80 výše, bod 48).
- 171 Za tímto účelem má Komise rovněž povinnost uvést v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podstatné charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu domnělých omezení hospodářské soutěže, vysvětlí způsob, jakým se podnik, na který se kontrola vztahuje, údajně účastnil protiprávního jednání, jakož i pravomoci svěřené unijním vyšetřovatelům (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudky Soudního dvora ze dne 26. června 1980, National Panasonic v. Komise, 136/79, Recueil, s. 2033, bod 26, a rozsudek Roquette Frères, bod 80 výše, body 81, 83 a 99).
- 172 Za účelem zjištění, zda je kontrola odůvodněná, má Komise povinnost v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podrobně uvést, že má k dispozici poznatky a závažné indicie hmotného charakteru, na jejichž základě má podezření, že se podnik, na který se vztahuje kontrola, dopustil protiprávního jednání (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek Roquette Frères, bod 80 výše, body 55, 61 a 99).

První rozhodnutí o kontrole

- 173 Podle žalobkyň musí být předmět prvního rozhodnutí o kontrole popsán v článku 1 uvedeného rozhodnutí považován za nadměrně široký, neboť uvedená jednání se obecně vztahují k „případně neodůvodněnému přednostnímu zacházení, které společnost DB Energie GmbH poskytuje dalším dceřiným společnostem skupiny DB, zejména ve formě systému slev“ týkajícího se dodávky EET, zavedeného v Německu.
- 174 Článek 1 prvního rozhodnutí o kontrole definuje předmět kontroly tak, že se týká diskriminačních jednání a není vyloučeno, že tato jednání mohou mít jinou formu než systém slev. Z judikatury citované v bodě 171 výše přitom vyplývá, že je od Komise vyžadován pouze popis podstatných charakteristických rysů domnělého protiprávního jednání, zejména povaha domnělých omezení hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že domnělé omezení hospodářské soutěže je diskriminační jednání, které má zejména formu diskriminační praxe stanovení cen, je třeba mít za to, že Komise tento požadavek splnila.

- 175 Mimoto výrok rozhodnutí musí být nutně chápán ve světle jeho odůvodnění. Zdá se přitom, že i když se dotyčná jednání neomezují výlučně na systém cen zavedený po roce 2002, neboť na „systémy podobné [uvedenému systému slev], uplatňované před rokem 2002“ se první rozhodnutí o kontrole vztahuje také, systém cen týkající se EET (16,7 Hz) je téměř výlučným předmětem kontroly. Z bodu 6 odůvodnění prvního rozhodnutí o kontrole rovněž vyplývá, že informace, které má Komise k dispozici, se týkají pouze tarifních praktik.
- 176 V důsledku toho, i když nelze vyloučit, že se kontrola mohla vztahovat na velký počet jednání společnosti DB Energie, to nemění nic na tom, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nemohla být dotčena „potenciálně téměř všechna“ možná jednání společnosti DB Energie, a dále, že předpoklady, které Komise zamýšlí ověřit, jsou na základě judikatury citované v bodech 170 a 171 výše jasně specifikovány. Mimoto není v každém případě na místě bez dalšího odmítnout možnost, že kontrola se týká všech jednání podniku, zejména pokud má posledně uvedený omezený počet činností. Argumenty žalobkyň týkající se jednání dotčených prvním rozhodnutím o kontrole musejí být odmítnuty jako neopodstatněné.
- 177 Zadruhé, co se týče zeměpisného aspektu, je třeba nejprve připomenout, že podle judikatury Komise nemá povinnost přesně vymezit relevantní trh (viz bod 170 výše). Dále je třeba konstatovat, že diskriminační systém slev, i když omezený na Německo, by mohl poskytnout neoprávněnou konkurenční výhodu ostatním dceřiným společnostem skupiny DB na všech navazujících trzích, na kterých vyvíjejí činnost. Jak ovšem zdůrazňuje Komise, aniž to žalobkyně zpochybňují, na jedné straně některé dceřiné společnosti skupiny DB mají sídlo mimo Německo, na straně druhé trh železniční přepravy zboží je činností mezinárodní povahy, v rámci níž je skupina DB v soutěžním vztahu se zahraničními hospodářskými subjekty. Komise tudíž neměla povinnost omezit předmět první kontroly na Německo.
- 178 Zatřetí, co se týče časového aspektu, je třeba uvést, že na jedné straně Komise nemá podle judikatury povinnost uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo (viz bod 170 výše), a na druhé straně z šestého bodu odůvodnění prvního rozhodnutí o kontrole, jak uvádí Komise, vyplývá, že dotyčná jednání mohla zasahovat do období před rokem 2002. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, není tudíž na místě omezit předmět kontroly na období následující po roce 2002.
- 179 Argumenty žalobkyň týkající se údajně nadměrné šíře předmětu prvního rozhodnutí o kontrole musejí být tedy odmítnuty jako neopodstatněné.

Druhé a třetí rozhodnutí o kontrole

- 180 Pokud jde o druhé a třetí rozhodnutí o kontrole, zaprvé je třeba konstatovat, že výrok a odůvodnění jsou, co se týče dotčených jednání a zeměpisného a časového aspektu, v těchto dvou rozhodnutích v podstatě totožné. Argumenty žalobkyň týkající se nadměrné šíře předmětu těchto dvou rozhodnutí mohou být tudíž přezkoumány společně.
- 181 Zadruhé, pokud jde o dotyčná jednání, je třeba mít za to, že s ohledem na požadavky judikatury citované v bodech 170 a 171 jsou v druhém a třetím rozhodnutí o kontrole popsána dostatečně přesně. Především z článku 1 a bodu 6 odůvodnění druhého rozhodnutí o kontrole a dále z článku 1 a bodu 6 až 8 odůvodnění třetího rozhodnutí o kontrole vyplývá, že se dotyčná jednání vztahují k různým praktikám společnosti DUSS, které mají ve vztahu ke konkurentům diskriminační povahu, zejména co se týče poskytnutí nevhodného přístupu k terminálům, poskytování méně účinných služeb a odepření přístupu k terminálům. Bylo rovněž upřesněno, že dotyčným navazujícím trhem je trh železniční přepravy. Nakonec je třeba obdobně jako Komise uvést, že z pátého žalobního důvodu ve věci T-290/11 a ve věci T-521/11 vyplývá, že žalobkyně věděly, jakých jednání se týká kontrola. Popis podstatných charakteristických rysů domnělého protiprávního jednání v druhém a třetím rozhodnutí byl tudíž dostatečný.

- 182 Zatřetí, co se týče zeměpisného aspektu, Komise neměla povinnost omezit předmět druhé a třetí kontroly na Německo, ale mohla jej rozšířit na všechny členské státy. Protiprávní jednání, které je předmětem těchto kontrol, může mít totiž účinky také na navazujícím mezinárodním trhu služeb železniční přepravy cestujících a zboží. Jak zdůrazňuje Komise, i kdyby se zohlednilo výlučně využívání infrastruktury společností DUSS v Německu, mohou se účinky rozšířit do dalších členských států. Zejména ze stížnosti podniku T., předané Tribunálu v rámci organizačních procesních opatření totiž vyplývá, že užívání terminálů v Německu může mít účinky na konkurenty, kteří chtějí poskytovat přepravní služby do nebo z dalších členských států. Mimoto je třeba podobně, jako to učinila Komise, zdůraznit, že rozhodnutí o kontrole jsou určena celé skupině DB a nejen společnosti DUSS, tzn. některým jednotkám, jejichž sídlo se nachází mimo území Německa a které vykonávají mezinárodní činnosti.
- 183 Začtvrté, co se týče časového aspektu, je třeba opětovně připomenout, že Komise neměla na základě judikatury povinnost uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo (viz bod 170 výše). Mimoto na jedné straně Komise právem zdůrazňuje, že skutečnost, že měla k dispozici informace, které naznačovaly, že k dotyčným jednáním docházelo přinejmenším od roku 2007, nemůže vyloučit, že k nim docházelo již dříve. Na druhé straně Komise tvrdí, že měla k dispozici indicie o skryté slevě poskytované společností DUSS společností DB Schenker Rail Deutschland, aniž bylo známo datum jejího vstupu v platnost. Nebylo tudíž na místě, aby Komise omezila časový aspekt druhého a třetího rozhodnutí o kontrole.
- 184 S ohledem na výše uvedené je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

- 185 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že první, druhé a třetí rozhodnutí o kontrole jsou nepřiměřená. Komise podle nich překročila to, co bylo přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle.
- 186 Pokud jde o první rozhodnutí o kontrole, žalobkyně zaprvé zdůrazňují, že dotčený systém slev byl uplatňován transparentním způsobem od roku 2003. Smlouva o dodávkách EET uzavíraná s každým zákazníkem, ve které je patrný tarifní systém, jakož i struktura systému slev, je k dispozici na internetu. Podle žalobkyně tudíž neexistoval žádný důvod pro podezření o existenci tajných podmínek odůvodňujících kontrolu. Zadruhé tento systém slev byl několikrát podroben přezkumu vnitrostátními orgány a soudy a byl shledán v souladu s „kartelovým právem“. Komise, která byla informována o těchto řízeních, si mohla obstarat všechny relevantní informace v rámci spolupráce s Bundeskartellamt (dále jen „BKartA“), upravené v čl. 12 odst. 1 nařízení č. 1/2003. Zatřetí odkaz, pro účely odůvodnění nezbytnosti kontroly v prvním rozhodnutí o kontrole, na rozhodnutí, které pochází z období před patnácti lety (viz bod 221 níže), ve věci, ve které žalobkyně ostatně důkazy nezatajily, není podle nich relevantní a značí „domněnku neexistence dobré víry“, neslučitelnou s presumpcí nevinou zaručenou čl. 6 odst. 2 EÚLP. Začtvrté provedení kontroly je podle nich s ohledem na povahu hledaných informací nepřiměřené. Zapáté první rozhodnutí o kontrole neupřesňuje, proč Komise, která věděla o existenci tohoto systému slev od roku 2006, čekala s provedením této kontroly více než 5 let. Zašesté takové interní dokumenty, jako jsou subjektivní posouzení spolupracovníků, nejsou relevantní pro prokázání objektivně odůvodněné povahy chování, sankcionovaného podle článku 102 SFEU.
- 187 S ohledem na všechny tyto okolnosti nebylo podle žalobkyně důvodné se domnívat, že se žalobkyně snaží v projednávané věci zatajit důkazy a že s ohledem na zásadu proporcionality by byla dostatečná taková žádost o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003, jako je žádost ze dne 4. srpna 2011.
- 188 Ve fázi repliky žalobkyně tvrdily, že přezkum nezbytnosti a proporcionality rozhodnutí o kontrole nemůže být vykonán bez ověření povahy indicií, které má Komise k dispozici. Žalobkyně tudíž navrhuje, aby Tribunál vyzval Komisi k předložení uvedených indicií.

- 189 Žalobkyně na jednání tvrdily, že dokumenty týkající se druhé kontroly, které byly prozatímně zabaveny během první kontroly, nebylo možné uchovávat stranou a uložit je do zapečetěné kanceláře, aby z nich byla následně pořízena kopie.
- 190 Pokud jde o druhé a třetí rozhodnutí o kontrole, žalobkyně zaprvé vznášejí námitku nepřislušnosti Komise, jelikož přístup k železniční infrastruktuře je vyčerpávajícím způsobem upraven vnitrostátními odvětvovými předpisy. Kontrola Komise nemůže být v každém případě s ohledem na široké pravomoci německého regulačního orgánu v daném odvětví BNetzA považována za nezbytnou. Zadruhé Komise měla podle žalobkyň koordinovat svůj postup s BNetzA, aby získala informace a zamezila paralelním řízením. Zatřetí Komise podle nich mohla nezbytné informace získat prostřednictvím žádosti o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003, zejména co se týče třetího rozhodnutí o kontrole. V případě následných kontrol musí totiž pro jejich odůvodnění existovat zvláštní závažné důvody.
- 191 Komise tvrdí, že všechny argumenty žalobkyň musí být odmítnuty jako neopodstatněné.
- 192 V této souvislosti je třeba připomenout, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných právních zásad Společenství, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření, a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 13, a ze dne 14. července 2005, Nizozemsko v. Komise, C-180/00, Sb. rozh. s. I-6603, bod 103).
- 193 Pokud jde o rozhodnutí, kterým se nařizuje provedení kontroly, dodržení zásady proporcionality předpokládá, že zamýšlená opatření nezpůsobí nepřiměřené a nepřijatelné následky vzhledem k cílům sledovaným dotyčnou kontrolou (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek Roquette Frères, bod 80 výše, bod 76). Volba Komise mezi kontrolou provedenou na základě pouhého zmocnění a kontrolou nařízenou rozhodnutím však nezávisí na takových okolnostech, jako je zvláštní závažnost situace, mimořádná naléhavost nebo nezbytnost absolutního uvážení, ale na nutnosti přiměřené kontroly s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu. Proto pokud je účelem rozhodnutí o kontrole výlučně umožnit Komisi shromáždit nezbytné poznatky k posouzení případné existence porušení Smlouvy, takové rozhodnutí neporušuje zásadu proporcionality (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudek National Panasonic v. Komise, bod 171 výše, body 28 až 30, a rozsudek Roquette Frères, bod 80 výše, bod 77).
- 194 V zásadě přísluší Komisi, aby posoudila, zda je určitá informace nezbytná k odhalení protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže, a i když již Komise má určité indicie nebo i důkazy o existenci určitého protiprávního jednání, může se legitimně domnívat, že je nezbytné nařídit doplňující ověření, která jí umožní lépe vymežit protiprávní jednání nebo jeho dobu trvání (pokud jde o nařízení č. 17, viz rozsudky Orkem v. Komise, bod 81 výše, bod 15, a Roquette Frères, bod 80 výše, bod 78).
- 195 Právě ve světle těchto zásad je třeba posoudit argumenty vznesené žalobkyněmi.
- 196 Na úvod je třeba v souladu s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu zamítnout jako opožděné výtky žalobkyň vznesené ve fázi repliky a na jednání, které se týkají skutečnosti, že přezkum nezbytnosti a proporcionality prvního rozhodnutí o kontrole nemůže být vykonán bez ověření povahy indicií, které měla Komise k dispozici, a dále skutečnosti, že dokumenty týkající se druhé kontroly, které byly během první kontroly uchovávány stranou, nemohly být uloženy do zapečetěné kanceláře.

- 197 Je třeba připomenout, že v souladu s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu nelze totiž předkládat v průběhu řízení nové důvody, ledaže by se tyto důvody zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. V projednávané věci, jak správně uvedla Komise, nelze výtky vznesené žalobkyněmi považovat za rozšíření žalobních důvodů, které byly předtím přímo nebo implicitně uvedeny v žalobě a které s nimi úzce souvisejí. Tyto výtky musí být tudíž prohlášeny za nepřijatelné.
- 198 Proto není zejména na místě vyhovět návrhu žalobkyň na předložení indicií, které měla Komise k dispozici před první kontrolou.
- 199 Pokud jde o ostatní výtky vznesené žalobkyněmi, zaprvé je třeba konstatovat, že žalobkyně vznášejí řadu argumentů s cílem prokázat, že Komise nebyla oprávněna provést kontrolu v jejich prostorách z důvodu existence odvětvových pravidel, která upravují odvětví přepravy na vnitrostátní úrovni. Mimoto kontroly nebyly podle nich přiměřené, protože Komise si mohla obstarat všechny nezbytné informace prostřednictvím vnitrostátních orgánů, které v minulosti vydaly několik rozhodnutí a rozsudků ohledně totožných praktik.
- 200 V této souvislosti je třeba připomenout, že zaprvé z ustálené judikatury vyplývá, že Komise proto, aby splnila úlohu, která jí byla svěřena Smlouvou, nemůže být vázána rozhodnutím vydaným vnitrostátním soudem na základě čl. 101 odst. 1 SFEU a článku 102 SFEU. Komise je tudíž oprávněna vždy přijmout individuální rozhodnutí na základě článků 101 SFEU a 102 SFEU, i když již určitá dohoda nebo určitý způsob jednání byly předmětem rozhodnutí vnitrostátního soudu a rozhodnutí zamýšlené Komisí je v rozporu s uvedeným rozhodnutím soudu (viz rozsudky Tribunálu France Télécom v. Komise, bod 44 výše, bod 79, a ze dne 10. dubna 2008, Deutsche Telekom v. Komise, T-271/03, Sb. rozh. s. II-1747, bod 120 a citovaná judikatura).
- 201 Tribunál v bodě 263 rozsudku Deutsche Telekom v. Komise, bod 200 výše, rovněž potvrdil, že existence odvětvových pravidel nemá dopad na posouzení proporcionality rozhodnutí Komise v oblasti hospodářské soutěže. Tato zásada platí jak pro konečné rozhodnutí, tak pro rozhodnutí o kontrole.
- 202 Konečně Tribunál v rozsudcích France Télécom v. Komise, bod 44 výše (body 79, 80 a 86) a CB v. Komise, bod 75 výše (bod 48) připomněl, že konání předchozích schůzek Komise s žalobkyněmi nebo skutečnost, že vnitrostátní orgán se věcí zabývá, nemůže ovlivnit vyšetřovací pravomoci, které byly Komisi svěřeny na základě nařízení č. 1/2003.
- 203 Zadruhé je třeba podobně jako Komise zdůraznit, že neexistuje žádný důvod se domnívat, že vnitrostátní orgány přezkoumaly všechny relevantní otázky a během správních a soudních řízení, které uvedly žalobkyně, shromáždily všechny skutkové poznatky. Ostatně z písemností ve spisu vyplývá, aniž to žalobkyně zpochybnily, že se mezi žalobkyněmi a vnitrostátními orgány konala pouze setkání ohledně systému dodávek EET. V důsledku toho BKartA a BNetzA nikdy nezahájily v této souvislosti formální vyšetřování.
- 204 Zatřetí je třeba konstatovat, že Komise předložila řadu skutkových poznatků, které žalobkyně nezpochybnily. Podle Komise se rozsudek Oberlandesgericht Frankfurt am Main (nejvyšší zemský soud Frankfurt nad Mohanem, Německo), kterým se, pokud jde o systém slev, zamítá výtky porušení vnitrostátních pravidel hospodářské soutěže, a kterého se dovolávají žalobkyně, týká pouze vnitrostátního práva hospodářské soutěže, a nikoliv unijního práva. Dále je jediným důvodem pro nabytí právní moci tohoto rozsudku skutečnost, že mezi stěžovateli v uvedené věci a žalobkyněmi byla během řízení o kasačním opravném prostředku uzavřena dohoda o mimosoudním vyrovnání. Mimoto BKartA v rámci uvedeného kasačního opravného prostředku výslovně poukazoval na protisoutěžní povahu dotyčného systému slev, což zpochybňuje tvrzení žalobkyň, podle něhož vnitrostátní orgány systém slev schválily. Komise také uvádí, že tento rozsudek byl vydán v roce 2006 a týkal se událostí, které zasahovaly do roku 2003, zatímco její vlastní šetření se týká také nedávného období. Nakonec rozsudek Oberlandesgericht Frankfurt am Main je podle ní v rozporu s rozsudkem téhož soudu, který jej bezprostředně následoval, což pravděpodobně vysvětluje mimosoudní vyrovnání v první věci.

- 205 S ohledem na body 199 až 204 výše musejí být tedy všechny argumenty směřující k prokázání nepřislušnosti Komise nebo nepřiměřené povahy kontrol z důvodu existence předcházejících vnitrostátních rozhodnutí odmítnuty jako neopodstatněné.
- 206 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož by žádost o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 byla v projednávané věci s ohledem na zásadu proporcionality dostatečná, je třeba konstatovat, že tři nařízené kontroly se nejeví s ohledem na jejich kontext jako nepřiměřené.
- 207 Zprv je totiž třeba připomenout, že podle judikatury citované v bodech 193 a 194 výše volba Komise mezi kontrolou nařízenou rozhodnutím a jiným méně omezujícím opatřením v rámci šetření závisí na nutnosti přiměřené kontroly s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu. Komisi také přísluší, aby posoudila, zda je určitá informace nezbytná k odhalení protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže. Mimoto je třeba uvést, že oprávnění Komise provádět šetření by bylo zbaveno účelnosti, kdyby se musela omezit pouze na to, že bude požadovat předložení dokumentů, které mohla předem přesně identifikovat. Takové právo naopak znamená možnost vyhledávat různé informace, které ještě nejsou známy nebo plně identifikované (rozsudek Hoechst v. Komise, bod 86 výše, bod 27, a rozsudek Ventouris v. Komise, bod 128 výše, bod 122). Komise má tudíž nutně určitý prostor pro uvážení, pokud je o výběr vyšetřovacího opatření.
- 208 Zadruhé, pokud jde v projednávané věci o první rozhodnutí o kontrole, je třeba mít nejprve podobně jako Komise za to, že vzhledem k tomu, že hledané informace zahrnovaly skutečnosti směřující k odhalení případného úmyslu vyloučit konkurenty prostřednictvím neodůvodněného přednostního zacházení, přiznaného společnostem téže skupiny pomocí systému slev za dodávky EET, mohla Komise pro účely vhodného vyšetření věci provést tuto kontrolu. Je obtížné si představit, že by Komise mohla tyto informace popřípadě získat jiným způsobem než prostřednictvím kontroly. Jak správně zdůrazňuje Komise, žádost o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 nezaručuje, že jí podniky předají takové dokumenty, jako jsou e-maily, které je usvědčují.
- 209 Dále je třeba konstatovat, že údajně veřejně dostupné skutečnosti, tj. smlouva o dodávkách EET, nebyly dostatečné, aby mohly s přesností prokázat existenci a obrysy předpokládaného porušení článku 102 SFEU. Jak totiž zdůrazňuje Komise, na základě informací dostupných na internetu nebylo možné zejména zjistit, kterým podnikům byly skutečně slevy poskytovány a v jaké výši. Tyto informace neumožňovaly ani pochopit obchodní strategii podniku a její dopady. Existenci aktivní protisoutěžní strategie podniku je přitom nutné doložit, neboť existence takové strategie umožňuje ozřejmit různé skutkové okolnosti, které tak lze kvalifikovat jako zneužívající, a dále může být, jak uvádí Komise, přítěžující okolností. Žalobkyně ostatně tuto skutečnost potvrdily, když v replice vysvětlily, že hledané informace jako takové neexistovaly, neboť vyžadovaly syntézu existujících dokumentů, ale nikoliv dostupných dokumentů.
- 210 V této souvislosti je třeba rovněž odmítnout argument žalobkyně, podle něhož nezbytnost shromáždění informací v sobě zahrnuje spíše žádost o informace než kontrolu. Vzhledem k tomu, že tyto informace nebyly dostupné, existovalo stále nebezpečí zničení důkazů. Mimoto, jak tvrdí žalobkyně, skutečnost, že Komise zvolila v předcházejících věcech odlišný postup, aby se seznámila s obchodní strategií dotyčných podniků, nemůže sama o sobě omezit oprávnění Komise provést kontrolu v projednávaných věcech. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalobkyně v každém případě nespecifikovaly předcházející věci, na které odkazují, ani nevnesly žádný konkrétní poznatek, který by umožnil porovnat okolnosti v uvedených věcech s okolnostmi v projednávaných věcech.
- 211 Mimoto, pokud jde o argument, podle něhož nejsou takové interní dokumenty jako subjektivní posouzení spolupracovníků pro prokázání objektivně odůvodněné povahy chování ve vztahu k článku 102 SFEU relevantní, je třeba konstatovat, že hlavní účelem kontroly nebylo *a priori* získat svědectví spolupracovníků. Podle okolností projednávané věci může být v každém případě nevyhnutelné získat svědectví spolupracovníků za účelem obstarání si určitých posouzení skutečností souvisejících s činností nebo strategií podniku.

- 212 Konečně, pokud jde o argument, podle něhož by žádost o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 byla dostatečná, jelikož Komise vznesla takovou žádost dne 4. srpna 2011, tedy že Komise mohla v průběhu řízení získat informace o žalobkyních prostřednictvím jiných prostředků než kontroly, je třeba mít za to, jak správně zdůraznila Komise, že skutečnost, že Komise podala žádost o informace následně po druhé a třetí kontrole není pro určení, zda byly uvedené kontroly ve vztahu k zásadě proporcionality odůvodněné, relevantní pro účely prokázání existence porušení článku 102 SFEU.
- 213 Zatřetí, pokud jde o druhé a třetí rozhodnutí o kontrole, je třeba konstatovat, že žalobkyně nevznáší ve vztahu k argumentům vzneseným ohledně první kontroly žádný nový argument na podporu výtky, podle níž by byla žádost o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 dostatečná. Navíc tvrdí, že pokud jde o třetí rozhodnutí o kontrole, musí v případě následných kontrol existovat zvláštní závažné důvody, které tyto kontroly odůvodňují.
- 214 V každém případě je nutné nejprve konstatovat, že přinejmenším některé z hledaných informací v rámci druhého a třetího rozhodnutí o kontrole byly potenciálně skutečnostmi odhalujícími úmysl dopustit se protiprávního jednání a mohly se nacházet v prostorách žalobkyň. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že se jedná o poznatky o různých praktikách společnosti DUSS, které mají ve vztahu ke konkurentům diskriminační povahu, zejména poskytnutí nevhodného přístupu k terminálům, poskytování méně účinných služeb a odepření přístupu k terminálům. Je přitom obtížné si představit, že by takové skutečnosti byly v projednávané věci sděleny Komisi dobrovolně v rámci žádosti o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003, zejména s ohledem na rizika, kterým by se podnik vystavil v případě konstatování porušení článku 102 SFEU.
- 215 Dále důvody, uvedené v bodech 209 a 211 výše ohledně významu podložení existence aktivní protisoutěžní strategie podniku a subjektivních posouzení spolupracovníků, jsou také platné ve vztahu k druhému a třetímu rozhodnutí o kontrole. Mimoto je třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise měla pravomoc k provedení kontroly a nebyla povinna koordinovat svůj postup s vnitrostátními orgány (viz body 199 až 205 výše).
- 216 Konečně, co se týče argumentu, podle něhož musí existovat zvláštní závažné důvody pro odůvodnění následných kontrol, platí, že v případě následných kontrol má Komise dříve, než přistoupí k uvedeným kontrolám k dispozici určité informace získané během již provedených kontrol. Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, to neznamená, že Komise musí získat doplňující informace, které považuje za nezbytné prostřednictvím žádosti o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003, nebo že novou kontrolu mohou odůvodnit pouze zvláštní závažné důvody. Z judikatury citované v bodech 193 a 194 vyplývá, že volba, kterou má Komise mezi kontrolou nařízenou rozhodnutím a jiným vyšetřovacím opatřením, není nutně závislá na takových okolnostech, jako je zvláštní závažnost situace, mimořádná naléhavost nebo nezbytnost absolutního uvážení, ale na nutnosti přiměřené kontroly s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu. Komise tak může legitimně považovat za nezbytné nařídit za účelem prokázání existence domnělého protiprávního jednání dodatečná ověření, ačkoliv má již k dispozici indicie, či dokonce i důkazy o existenci protiprávního jednání, které získala během předcházejících kontrol.
- 217 S ohledem na úvahy formulované v bodech 206 až 216 výše, je třeba odmítnout všechny argumenty žalobkyň týkající se skutečnosti, že by žádost o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 byla v projednávané věci dostatečná, a že jsou tedy rozhodnutí o kontrole nepřiměřená.
- 218 Zatřetí argument žalobkyň týkající se neexistence důkazu, který by potvrdil existenci skutečného rizika zničení nebo zatajení důkazu v případě žádosti o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 nemůže obstát.
- 219 Zaprvé ani nařízení č. 1/2003 ani judikatura takové omezení nezavádí. Zadruhé se nejedná o jedinou skutečnost odůvodňující rozhodnutí o provedení kontrol na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, hlavním důvodem je vyhledání informací, které by mohly zejména odhalit strategii vyloučení

konkurentů, které by mohly mít v držení žalobkyně. Zatřetí z důvodů uvedených v bodech 208 až 214 výše, je nutné argument vycházející z údajné neexistence důkazů, které by potvrzovaly existenci rizika zničení, s ohledem na okolnosti projednávané věci odmítnout. Začtvrté existence rozsudku Oberlandesgericht Frankfurt-am-Main (viz bod 204 výše) nemůže odůvodnit závěr, že neexistovalo riziko zničení údajů, ke kterému dospěly žalobkyně.

- 220 Začtvrté, pokud jde o argument týkající se údajného porušení presumpce nevin, je třeba připomenout, že zásada presumpce nevin, jak vyplývá zejména z čl. 6 odst. 2 EÚLP, je součástí základních práv, která jsou podle judikatury Soudního dvora chráněna unijním právním řádem.
- 221 V projednávané věci z desátého bodu odůvodnění prvního rozhodnutí o kontrole vyplývá, že Komise skutečně odkazuje na usnesení Soudního dvora ze dne 27. dubna 1999, Deutsche Bahn v. Komise (C-436/97 P, Recueil, s. I-2387) a rozsudek Tribunálu ze dne 21. října 1997, Deutsche Bahn v. Komise (T-224/94, Recueil, s. II-1689), ve kterých bylo pro účely odůvodnění rizika, že dotyčné podniky mají v úmyslu zatajit nebo zničit důkazy, potvrzeno, že žalobkyně z důvodu svých tarifních praktik ve spojení s dalšími skutečnostmi porušily článek 102 SFEU. Vysvětlení Komise, podle níž bylo na tyto věci odkazováno pouze s cílem zdůraznit, že žalobkyně si byly nutně vědomy možných důsledků konstatování porušení, a že tedy v případě žádosti o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 mohly být vedeny ke zničení důkazů, je hodnověrné. Mimoto tato skutečnost může být relevantní, pokud jde o volbu mezi různými vyšetřovacími opatřeními. Nakonec je třeba připomenout, že první, druhé a třetí rozhodnutí o kontrole jsou rozhodnutí, kterými se nařizuje kontrola, a která tudíž neobsahují žádnou sankci ani žádné tvrzení jakéhokoliv zavinění. Za těchto podmínek je třeba mít za to, že výtka vycházející z porušení presumpce nevin musí být zamítnuta jako neopodstatněná.
- 222 Zapáté, pokud jde o tvrzení žalobkyň, podle něhož nechápou, proč Komise, třebaže věděla o existenci tohoto systému slev od roku 2006, čekala s provedením této kontroly více než 5 let, stačí konstatovat, že ačkoliv Komise měla k dispozici informace, které ji opravňovaly k provedení kontrol od roku 2006, jak tvrdí žalobkyně, nemá takové konstatování vliv na přiměřenou povahu uvedených kontrol. Dále je třeba připomenout, že je na Komisi posoudit vhodnost zahájení kontroly a že na ochranu podniků existují pravidla týkající se promlčení.
- 223 S ohledem na všechny tyto skutečnosti nelze mít za to, že Komise jednala v projednávané věci ve vztahu ke sledovanému cíli nepřiměřeně a z tohoto důvodu porušila zásadu proporcionality, proto je volba provést kontroly nařízené podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 s ohledem na zvláštnosti projednávané věci přiměřená.
- 224 Za těchto podmínek je třeba pátý žalobní důvod z části odmítnout jako nepřijatelný a z části zamítnout jako neopodstatněný.

K třetímu a čtvrtému bodu návrhových žádání

- 225 Prostřednictvím třetí a čtvrté části návrhových žádání žalobkyně navrhuje, aby Tribunál zrušil všechna opatření přijatá na základě kontrol dotčených v projednávané věci a dále uložil Komisi vrátit všechny kopie dokumentů, které byly v rámci uvedených kontrol vyhotoveny.
- 226 Pokud jde o třetí bod návrhových žádání, je nutné konstatovat, že v této fázi nelze s dostatečnou přesností určit předmět návrhu žalobkyň. Zejména nelze určit, zda se posledně uvedený návrh vztahuje na akty napadnutelné ve smyslu článku 263 SFEU. Třetí část návrhových žádání musí být tudíž prohlášena za nepřijatelnou, neboť ji nelze považovat za dostatečně přesnou podle článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

- 227 Pokud jde o čtvrtý bod návrhových žádání, je třeba poznamenat, jak tvrdí Komise, že žalobkyně tím, že se u Tribunálu domáhají, aby rozhodl ohledně důsledků zrušení rozhodnutí o kontrole, sledují cíl dosáhnout rozhodnutí ohledně účinků případného zrušovacího rozsudku, který by rovněž představoval soudní příkaz určený Komisi, v rámci plnění povinností, které by pro ni z takového rozsudku vyplývaly. Vzhledem k tomu, že Tribunál nemá v rámci přezkumu legality na základě článku 236 SFEU pravomoc vydávat deklaratorní rozsudky (v tomto smyslu viz usnesení Soudního dvora ze dne 9. prosince 2003, Itálie v. Komise, C-224/03, Recueil, s. I-14751, body 20 až 22) nebo soudní příkazy, i když se týkají podmínek plnění povinností plynoucích z jeho rozsudků (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 26. října 1995, Pevasa a Inpesca v. Komise, C-199/94 P a C-200/94 P, Recueil, s. I-3709, bod 24), musí být čtvrtý bod návrhových žádání žalobkyň prohlášen za nepřijatelný (rozsudek Tribunálu ze dne 4. února 2009, Omya v. Komise, T-145/06, Sb. rozh. s. II-145, bod 23).
- 228 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávané žaloby musí být zamítnuty v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 229 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně ve věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11 neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit v každé z těchto věcí náhradu nákladů řízení.
- 230 Rada, Kontrolní úřad ESVO a Španělské království ponese vlastní náklady řízení v souladu s čl. 87 odst. 4 prvním a druhým pododstavcem jednacího řádu.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloby se zamítají.**
- 2) **Společnosti Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, DB Schenker Rail GmbH, DB Schenker Rail Deutschland AG a Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Rada Evropské unie, Kontrolní úřad ESVO a Španělské království ponese vlastní náklady řízení.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. září 2013.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
První kontrola	2
První rozhodnutí o kontrole	2
Průběh první kontroly	4
Druhá kontrola	5
Druhé rozhodnutí o kontrole	5
Průběh druhé kontroly	6
Třetí kontrola	6
Třetí rozhodnutí o kontrole	6
Průběh třetí kontroly	7
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	7
Právní otázky	8
K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení práva na nedotknutelnost obydlí z důvodu neexistence předchozího soudního povolení	9
K přípustnosti	9
K věci samé	11
Ke druhému žalobnímu důvodu, který se týká porušení práva na účinnou soudní ochranu	16
K třetímu žalobnímu důvodu, který se týká porušení práva žalobkyň na obhajobu s ohledem na vady, kterými byl stížen průběh první kontroly	17
K zevrubnému prohledání kanceláře pana M.	20
Ke sporným dokumentům a heslům	21
Ohledně jednání Komise před zahájením první kontroly	23
Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který se týká popisu předmětu kontrol v prvním, druhém a třetím rozhodnutí o kontrole	23
První rozhodnutí o kontrole	24
Druhé a třetí rozhodnutí o kontrole	25
K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady proporcionality	26
K třetímu a čtvrtému bodu návrhových žádání	31
ECLI:EU:T:2013:404	33

K nákladům řízení 32